

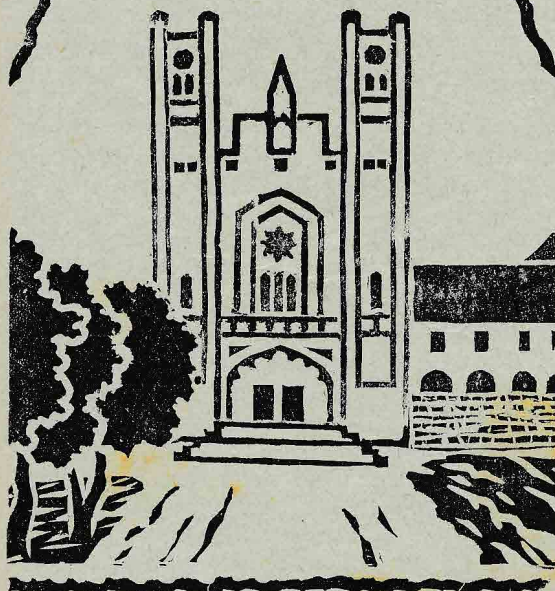
SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

s prilogo
MISIJSKA MLADEŽ

1930

LETO XXVI
ŠTEV. 6
NOVEMBER
DECEMBER

Poštnina plačana v gotovini.

VSEBINA.

Najlepši apostolat. — Gospod, daj jim večni mir. — Odsvit očetove svetosti. — Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčerâ Marije Pomočnice. — Zagonetna dežela. — Iz naših misijonov. — Belgijski Kongo. — Mali Šmaren na Rakovniku. — Don Boscova mati Marjeta. — Kaj pomeni biti salezijanski so-trudnik. — Razno.

SLIKE: Bang-nok. (Siam) Misijonarji se uče sijamskega jezika. — Siam. Misijonarji potujejo po reki. — Kitajčki v ministrantovskih oblekah. — Salezijanski misijoni. Siam. Krst odraslega Siamca.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 6, 18 — 2. 3, 2 — 3. 2, 9 — 4. 4, 3 — 5. 8, 16 — 6. 9, 7 — 7. 6, 28 — 8. 5, 22 — 9. 9, 12 — 10. 1, 22 — 11. 3, 21 — 12. 2, 25 — 13. 8, 11 — 14. , 6 — 15. 8, 20 — 16. 5, 5 — 17. 1, 1 — 18. 20, 19 — 19. 6, 1 — 20. 9, 26 — 21. 5, 17 — 22. 4, 29 — 23. 2, 27 — 24. 1, 15 — 25. 5, 24 — 26. 7, 13 — 27. 8, 31 — 28. 9, 4 — 29. 5, 30 — 30. 6, 8 — 31. 3, 14.

V januarju: 1. 2, 12 — 2. 6, 7 — 3. 4, 2 — 4. 5, 9 — 5. 7, 8 — 6. 1, 27 — 7. 9, 21 — 8. 8, 1 — 9. 6, 20 — 10. 7, 22 — 11. 5, 18 — 12. 9, 13 — 13. 1, 11 — 14. 4, 16 — 15. 3, 29 — 16. 7, 15 — 17. 9, 3 — 18. 5, 6 — 19. 8, 26 — 20. 4, 5 — 21. 2, 10 — 22. 6, 25 — 23. 9, 24 — 24. 6, 17 — 25. 7, 23 — 26. 9, 30 — 27. 6, 14 — 28. 1, 4 — 29. 4, 19 — 30. 8, 31 — 31. 6, 28.

NOVI ČASTILCI:

22. 6, 26. — Virant Ana; — Kobal Frančiška; — Trost Marija; — Kebe Frančiška.

UMRLI:

Havelka Marija, Krško — Vreščak Jera, Korpule — Osana Katarina, Strane — Mihelič Marija, Štepana vas — Ravšel Marija, Ternovci — Pekljar Marija.

S A L E Z I J A N S K I V E S T N I K

LIST ZA SALZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Najlepši apostolat.

Čudovito je življenje božjih služabnikov. Že v nežni mladosti opazimo posebno delovanje milosti božje na njihovih dušah; z dneva v dan rastejo kakor njihov Učenik v modrosti in kreposti. Duh božji jih pripravlja na bodoči apostolat.

Isto opazimo v življenju bl. Janeza Bosca. Rastel je v sveti modrosti z dneva v dan; vidno se je razcvitala njegova mladost pod posebno zaščito Matere božje, ki ga je vodila po potih kreposti in mu narekovala dela, katerih velikopoteznosti se danes čudimo. Kakor malokdo izmed njegovih sodobnikov, je že kot dijak do dobra spoznal velik pomen dobrega tiska. Začel se je pripravljati na pisateljevanje. Dolge ure je presedel pri zgodovinskih in leposlovnih knjigah z namenom, da bi mogel pozneje kot duhovnik tudi s persom delovati za razširjanje Kristusovega kraljestva. Ko je začutil v sebi poklic in sposobnost za pisateljevanje, se je z vnemo lotil dela, pri katerem ga je vodilo geslo velikega Ignacija Lojolskega: „Vse v večjo čast božjo.“ Bog je sprejel ponižni dar don Boscov in ga blagoslovil. Nad sedemdeset spisov je izšlo izpod njegovega peresa; pri tem pa naš apostol ni zanemarjal svoje drage mladine, kateri je bil vedno skrben in ljubeč oče.

Kje je vzel toliko časa? me morda vprašaš z nekim nezaupanjem. Blaženi don Bosco je delal vedno in povsod. Na postaji si ga mogel videti, kako pogreznjen v pisanje čaka na vlak. Med potjo v kaznilnico in tedaj, ko je šel prosit za svoje sirote kruha, je popravljal rokopise. Tudi vožnjo na vlaku je uporabil v ta namen. Pogosto bi bil pozabil celo izstopiti, da ga ni

opozoril sprevodnik. Preden se je lotil pisanja, se je vselej zbrano in pobožno obrnil k Bogu za pomoč. Prošnja k sv. Duhu ob začetku dela, pobožna zahvala ob koncu sta poklicali božji blagoslov njegovim spisom. Pa to delo ni bilo zanj lahko, brez žrtev. Cele dneve je popravljaj, prepisoval in čital, preden je kakšen spis zaupal javnosti. Da se je prepričal o jasnosti svojih spisov, jih je navadno čital preprostim ljudem. Vrtar duhovskega semenišča v Turinu je smel prvi pregledati in presoditi moč njegove pisane besede; pozneje je svoje spise čital mladim prijateljem, največkrat pa svoji dobri mamiči Marjeti. Svojih misli ni zavijal v učene besede, temveč je pisal preprosto, da so ga lahko vsi razumeli: stari in mladi, izobraženi in neuki. Prav radi te preprostosti so se njegovi spisi tako hitro razširili. Ne morete si predstaviti, s kakšnim navdušenjem je sprejemal vsak njegove spise in jih čital. Mladina je strmela ob vsebini njegove besede: zaslutila je glas očetov in ga poslušala. Molitvenik „Pre-skrbljeni mladenič“ je nešteto dečkov navdušil za službo božjo in jih odtegnil grehu. S knjigo „Temelji katoliške vere“ je spreobrnil celo več protestantov. Njegova Zgodovina Italije je pisana tako nežno, da se je o njej izrazil neki profesor: „To knjigo je napisal sam angel.“ Sleherni don Boscov stavek meri na to, kako bi vodil mladino k Bogu. Kjerkoli je mogel vplesti dobro misel, je to tudi storil. Spis „Računstvo in desetinski merski sestav“ ni brez lepih misli, čeprav je bila ta knjiga v prvi vrsti namenjena, da pouči narod o računanju z novimi merami, ki so jih baš tedaj uvedli.

Takole se glasi ena izmed nalog: Sin uporabi za tobak tedensko po dva franka, za igranje pet frankov. Koliko bi si prihranil, če bi opustil ta nepotrebni izdatek?

Pri vsem pisateljskem poslu ga je vodila duhovniška previdnost. Nekoč je srečal Karel Tomatis don Bosca, ki je popravljajl Cerkevno zgodovino, ki jo je nameraval izdati, in ga vprašal: „Don Bosco, kaj naredite, ako je treba poročati o kakšnem slavnem možu kaj nečastnega?“ „Tedaj molčim,“ odvrne don Bosco. „Na škodo resnici, kaj ne?“ „Nikakor,“ pravi don Bosco. „Jaz ne pišem za učenjake, ampak za preprosto ljudstvo. Ako bi omenil kakšno slabo dejanje slavnih mož, bi skoraj gotovo motil vero preproste duše in jo navajal v zmoto, proč od resnice. Pomislite, da vsako nepremišljeno pripovedovanje zapušča v mladi duši slabe spomine, ki se v poznejšem življenju obnove ter so veri in lepemu življenju naravnost pogubni. Le tisti, ki ima pred očmi celotno zgodovino cerkve, more komaj spoznati, da prestopki odličnih mož ne zatemnijo svetosti Kristusove cerkve, ampak jo še nekako povečajo.“

Blazeni Janez Bosco se je na vso moč trudil, da razširi dobre knjige. O tej njegovi apostolski gorečnosti priča delce „Opominj katoličanom,“ ki je izšlo l. 1853. V kratkem času je razpečal nad 200.000 izvodov.

Skrb za duše mu ni dala počitka. Začel je izdajati mesečnik „Katoliško berilo,“ ki izhaja še danes. Naročnike tega lista je ob vsaki priliki vzpodbujal k razširjanju dobrega tiska. Ob koncu prvega letnika jim je takole pisal: „Sovražniki katoliške vere se trudijo z neverjetno delavnostjo, da popačijo duše mlačnih in preprostih kristjanov. Naša dolžnost je, da z vsemi dovoljenimi sredstvi zavezimo deročo povodenj, ki grozi uničiti vero in krščansko nravnost. Pri tem svetem, socialnem delu pa nam je potrebna edinost. Združimo se in delajmo z vsemi močmi!“ Par let pozneje piše

o krasnih sadovih začetega dela in pripomni: „V današnjih dneh je zavladala v dušah nebrzdana strast po čtivu. Če jim ne ustrezemo, Bog ve, kakšna kuga bo opustošila človeško družbo, zlasti na deželi. Ne varajmo se, da smo storili dovolj; z novim dnem podvojimo napore in žrtve! Zavezimo mogočni val nenravnosti, ki se pogubno približuje tudi nam!“ Pomembne besede, ki veljajo posebno v sedanji dobi!

Kakor veliki sin našega naroda božji služabnik Anton Martin Slomšek — tako je tudi don Bosco z vso dušo hrepenel po uresničenju velikega načrta: ustanoviti družbo za razširjanje in izdajanje katoliških knjig. L. 1859. se mu je želja izpolnila. Kako vzvišen cilj si je postavila mlada družba, pričajo besede njenega pravilnika. Naj navedem iz njega le en člen. „Če bodo denarna sredstva zadostna, bo družba tiskala katoliške knjige na lastne stroške in jih zastoj razširjala ali pa vsaj prodajala po zelo nizkih cenah.“ Prvi je začel izvajati to pravilo sam don Bosco. Razdeljeval je knjige med vojake, bolnike in kaznjence.

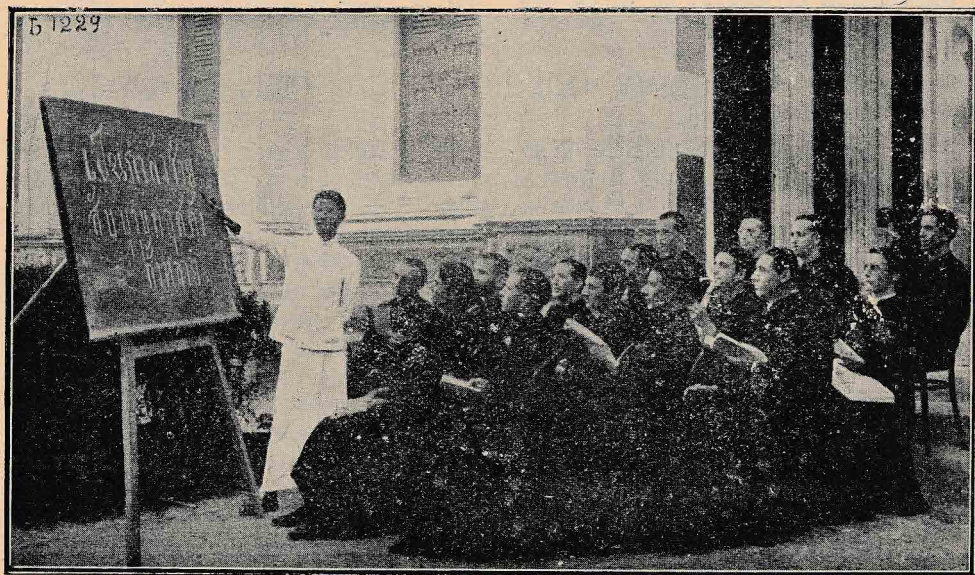
V severni Italiji je tedaj divjala strastna gonja zoper katoliško vero. Protestantje so ustanovili v Turinu društvo verskih predavanj za Italijo. Imeli so lastno tiskarno in časopis, ki je s satanskim sovraštvom rovaril proti katoličanom. Na tisoče bogokletnih spisov je v kratkem preplavilo Italijo. Don Boscovo srce, polno ljubezni do cerkve Gospodove, je krvavelo. Pa ni mrtvoval v tej žalosti. Podvojil je svoje moči; njegovi spisi so se množili. Zbiral je nove sodelavce ter jih navduševal za boj proti temnim silam. Žrtvoval je svoje zdravje, pa tudi denarnih izdatkov se ni bal, samo da zmagaja resnica.

Od očeta nekega gojenca je odkupil celo zalogo protikršćanskih knjig. Da ga odvrne od kupčije s slabimi knjigami, mu je daroval novo zalogo raznovrstnih dobrih knjig. Slabe knjige je velel pripeljati v oratorij, kjer so jih sežgali.

Don Bosco je večkrat napovedoval: „Imeli bomo svojo tiskarno.“ Zgodilo se je. Nova tiskarna v Oratoriju, vzorno opremljena z modernimi stroji, je tiskala katoliške knjige; don Boscovi fantje pa so odslej imeli priliko naučiti se tiskarske umetnosti.

Iskal je duš in ne denarja. V kroniki Oratorija beremo, da je vodja tiskarne nastavljal zelo visoko ceno knjižici „Živ-

želi, ga prejme tudi brezplačno; isto tako tudi oni, o katerih bi kdo sporočil, da ga žele. Tri leta pred svojo blaženo smrtjo, 19. marca 1885., ponavlja iste želje v neki okrožnici na svoje ustanove. Piše: „Prav nič ne dvomim, da je to sredstvo (izdajanje in razširjanje dobrih knjig) božje, kajti Bog sam se ga je poslužil pri odrešenju človeštva. Knjige, navdahnjene od sv.

Bang-nok. (Siam) Misijonarji se uče sijamskega jezika.

ljenje mladega Frančiška Besucco.“ Don Bosco ga je očetovsko opozoril, naj ne gleda toliko na dobiček, ampak le na to, da se razproda čim več izvodov. Takole mu je rekel: „Midva se še ne razumeva. Vi ste prepričani, da don Bosco potrebuje denarja, in zato mu ga hočete preskrbeti; toda jaz vem, da je bolj potrebno razširjati dobre knjige in zato ne gledam na denar.“ Prav to naroča svojim duhovnim sinovom in hčeram: salezijancem in hčeram M. Pomočnice. Nekoč je odhajajočim hčeram in sinovom takole dejal: „Sinovi in hčere, iščite duš, ne denarja!“ Iz tega razloga je tudi določil, da se Salezijanski vestnik pošilja naročnikom brez določene cene. Kdor ga

Duha, so ponesle človeštvu blagovest o večnih resnicah. Posnemajmo to božje delo! Knjige, ki jih razširimo med narodom, utegnejo ohraniti božje kraljestvo v mnogih dragocenih dušah. Danes je to tem bolj potrebno, ker skušajo brezbožniki prav s tem sredstvom škodovati čredi Kristusovi. Zato je nujno potrebno, da jih zavrremo z enakimi sredstvi. Dasi knjiga glede uspeha redno ne dosega žive besede, je vendar v nekaterih okoliščinah še več vredna. Često ji je odprta pot v hišo, kamor duhovnik ne more; hrani jo pri sebi tudi slab človek bodisi kot spomin ali darilo. Knjiga ni nikoli v zadregi; čitatelja mirno, brez razbur-

jenja uči resnice. Pogosto obleži za-prašena na mizi ali v knjižnici. Pride pa samotna ura, žalost, bolešt, dolg čas, potreba po razvedrilu ali strah pred bodočnostjo. Tedaj pristopi prijatelj, jo razpraši, odpre liste in ob-nove se čudovita spreobrnjenja sv. Avguština, sv. Ignacija. Koliko duš je bilo rešenih po dobri knjigi, koliko jih je bilo obvarovanih pred zmotami in navdušenih za dobro! Če je ne čita

gospodar, jo bo čital sin ali hči, pri-jatelj ali sosed. Marsikatera knjiga gre skozi sto rok. Bog sam ve, koliko dobrega naredi dobra knjiga v knjižni-ci, v delavskem društvu ali bolnici.“ Besede, vredne resnega preudarka po-sebno danes, ko veri sovražni tisk zastruplja svetovno javnost. Zgled na-šega blaženega očeta naj nas navduši, da izpolnimo njegovo poslednjo željo tudi z razširjanjem dobrega tiska.

Gospod, daj jim večni mir.

Misel na posmrtnost in na tiste, ki so onstran groba, je za nas vir življenja. Kdo izmed nas še ni žaloval za katerim svojih dragih? Morda so nam umrli starši, morda bratje ali sestre, morda sorodniki ali kakšna druga ljubljena oseba, ki jo je vezala z nami najiskrenejša ljubezen. Šli so v večnost, ki je ena sama in odkoder ni več vrnitve. Ako njihova duša ni bila bela kot sneg, jim je božja pravica zaprla vrata v nebeško veselje. Zato zdaj zdihujejo v vicah v strašnem ognju in prosijo pomoči. Prosijo za molitve in za dobra dela, da jim z njimi olajšamo muke in zadostimo neskončni božji pravici ter jim tako čim prej pripomoremo do blaženega gledanja božjega. Kadar se spominjamo umrlih, Bog rad usliši naše prošnje, posebno če jih spremljajo številna dobra dela, ki sta jih navdihnili ljubezen in vera.

Kako vzvišena in lepa je naša vera, ki nas tako tesno veže s tistimi, ki so odšli pred nami v večnost. Napolnjuje nas z nebeškim zaupanjem in sladko zavestjo, da so molitve in dobra dela, ki jih darujemo za drage pokojne, res njim v prid, da jim moremo z njimi hladiti pekoče bolečine in jih dvigati iz ognjenega brezna v rajske višave. Katera druga vera uči kaj podobnega? Kako ničevi so v tem oziru poganski običaji. Kadar pogan umre, tedaj je njegova hiša polna brezplodnega tar-nanja in tugovanja. Ko pa ga odneso iz hiše, brž pozabijo nanj in njegov

spomin izgine kakor senca in nihče se ne vpraša, kje je zdaj pokojnikova duša. S pomilovanjem in grozo misli-mo na strašne pogrebne gostije in ra-zuzdanosti, ki jih nekateri vzhodni na-rodni prirejajo okoli gorečih grmad, na katere polagajo trupla svojih pokojnih, da jih sežgo.

Kako hvaležni moramo biti Bogu, da nas je poklical v svojo cerkev in nam dal milost, da naša žalost za po-kojnimi ni nekaj brezplodnega. Sveta vera je človeško bol požlahnila, ob-sijala z lučjo ljubezni in jo dvignila iz naravnega v nadnaravni red. Vera je zlata nit, ki veže svet z onostranstvom, žive z umrlimi, drage z najdražji-mi. Ta misel nas mora spodbujati k vnetemu delu za misijone, zato da bi bili tisti neštevilni milijoni ljudi, ki še blodijo v temi, kmalu deležni enake sreče, kakor smo je deležni mi.

Vsi vemo, da je najučinkovitejše sredstvo za rešitev vernih duš pobožna molitev, ki pada kot hladilna rosa na duše naših pokojnih in vseh drugih, ki trpe v vicah. Zveličavna in Bogu všeč so tudi razna dobra dela, ki jih v ta namen opravimo. Posebno vrednost za duše v vicah pa imajo tista dela, s katerimi širimo kraljestvo Kri-stusovo na zemlji. Podpiranje katoli-ških misijonov je torej najboljši vzvod za dviganje duš iz vic v nebesa. Z e-nim dejanjem dva zveličamo: dušo pokojnega rešimo iz vic in poganu pomagamo na pot življenja.

Imena tistih plemenitih duš, ki so zato, da rešijo koga svojih dragih iz vic, darovali po svojih močeh za poganške misijone, bi bilo treba z zlatimi črkami zapisati v knjigo življenja. Nekateri so poleg obletne svete maše dooločili v pokojnikov spomin večjo vsoto za vzgojo enega misijonarja. Tudi mi se moramo potruditi, da bomo čim

več molitev in dobrih del darovali Bogu za verne duše v vicah. Če morda ne zmoremo toliko, da bi mogli sami vzdrževati enega bodočih misijonarjev, vpišimo se v „družbo Marije Pomočnice za vzgojo duhovnikov in misijonarjev“, kjer z majhnimi prispevki lahko isto dosežemo in mnogim revnim mladencem pomagamo do visokega cilja.

Odsvit očetove svetosti.

Mnogokrat se zgodi, da ljudje ko ga prehitro ovenčajo s svetniško slavo, in se potem izkaže, da o njegovem svetništvu ni ne duha ne sluha. Zato je bolje, da prepuščamo take sodbe cerkvi, katera edino ima oblast razsojati o svetništvu svojih vernikov.

Tudi o Mihaelu Rui, prvem nasledniku velikega turinskega vzgojitelja, sveta cerkev ni izrekla še nobene besede. Vendar so se mnoge ugledne osebnosti zelo ugodno izrazile o njegovi svetosti, tako da smemo govoriti o njem kot o svetniku, čeprav s tem nikakor nočemo prehitovati sodbe svete katoliške cerkve.

Blaženi Bosco, ob čigar strani je Mihael Rua deloval več kot trideset let, je ob neki priliki rekel: „Naš Rua bi lahko delal čudeže, samo če bi hotel.“ In evharistični papež Pij X. — razprava o njegovem blaženstvu se je pravkar pričela — ga je imenoval „živo don Boscovo relikvijo“ in rekel, da njegova svetost ni nič manjša od don Boscove. In sam Mihael Rua je ob nastopu svoje visoke službe prosil salezijance, naj mu pomagajo, da postane vsaj „medel posnetek velikega don Bosca.“ Kako se mu je to posrečilo, naj nam povedo naslednje vrstice, v katerih hočemo na kratko pregledati njegovo notranje in zunanje življenje.

Mihael Rua se je rodil v Turinu 9. junija 1837. in je že zgodaj spoznal VELIKEGA APOSTOLA MLADINE. Hodil je v šolo k šolskim bratom, kjer je don Bosco več let izvrševal kate-

hetsko službo. Bistro vzgojiteljsko oko je v čisti dečkovi duši kmalu odkrilo čudovit zaklad. Kakor spomladi solnce s svojimi toplimi žarki izvabi iz zemlje pisane cvetice, tako je tudi don Bosco s svojo gorko ljubeznijo zbudil v mladem sreču kal poklica, ki se je neopazno razvijala, krepila in rastla. Kmalu je ta nežna cvetka pokazala popje in tedaj jo je don Bosco presadil v svoj vrt.

Ko je Mihael dovršil ljudsko šolo, ga je don Bosco povabil, naj obiskuje njegovo gimnazijo v Oratoriju. Pozneje ga je sprejel med notranje gojence. Ko pa je postal klerik, je bil takoj njegov

NAJBOLJŠI SODELAVEC

pri težavnem vzgojiteljskem poslu. Veliko priznanja in občudovanja si je Mihael Rua zaslužil tistikrat, ko je po Turinu razsajala strašna kuga. Pónudil se je bil namreč don Boscu, da gre streč bolnikom, kar je res tudi junaško in vneto izvrševal. Nekaj let pozneje ga najdemo med tistimi izvoljenimi, katerim je don Bosco prvim razodel načrt za ustanovitev nove družbe. On je bil tudi prvi salezijanec, ki se je zavezal z zaobljubami uboštva, čistosti in pokorščine ter se tako popolnoma izročil don Boscu. Bil je VOGELNI KAMEN MLADE DRUŽBE. L. 1859. je postal član višjega kapitlja, čeprav še ni bil duhovnik. Odslej so bili vsi prepričani, da bo on prvi ustanovitelj naslednik.

In res se je zdelo, da ga je don Bosco sam z očetovsko skrbljivostjo pripravljaj na težavno službo. Skoro vedno

ga je imel ob svoji strani, z njim se je posvetoval tudi o najzaupnejših zadevah in včasih mu je izročil v odpravo celo lastno korespondenco. Pri vseh novih salezijanskih podjetjih in napravah je don Rua bistveno sodeloval, bil je

DON BOSCOVA DESNA ROKA.

Ni čudno potem, da si je don Bosco, ko je bil l. 1884. že ves onemogel in bolan, na pobudo papeža Leona XIII. izbral baš Mihaela Ruo za svojega vikarja s pravico nasledstva.

Po don Boscovi smrti je Mihael Rua vneto opominjal salezijancev, naj verno posnemajo čednosti svojega ustanovitelja. Vedno in vedno je naglašal: „Svetost sinov je najboljši dokaz, da je tudi oče svet.“ Sam zase pa je obljubil, da bo ohranil očetovega duha, njegove nauke in tradicije čiste in nepokvarjene.

KOT VRHOVNI PREDSTOJNIK

je razvil Mihael Rua nepričakovano vsestransko in živahno delavnost. Obiskoval je zavode v Italiji in izven Italije. L. 1908. se je mudil tudi na Rakovniku v Ljubljani, kjer je zapustil o sebi najlepše spomine.

V času, ko je on stal družbi na čelu, se je število zavodov dvignilo od 74 na 341 in tudi misijonsko polje se je dokaj razširilo, posebno v Ameriki, Aziji in Afriki.

Njegovo delovanje je bilo polno ljubezni in blagohotnosti in razumevanja za vse, ki so prišli z njim v dotiko. V njem se je zrealii čisti

USTANOVITELJEV DUH.

Že takoj po don Boscovem pogrebu — tako pripoveduje Amadei — se je naravnost čutilo, da so se vsi kljub bridki izgubi nekako veseli vračali domov, ker so vedeli, da jih don Bosco ni pustil sirot, ampak da bo še dalje med njimi v osebi Mihaela Rue.

Da so Ruo vsi tako spoštovali, so predvsem vzrok njegove

JUNAŠKE ČEDNOSTI,

v katerih je posnemal blaženega očeta. Po naravi je bil njegov značaj živ in ognjevit. Tekom let pa je z žilavo vztraj-

nostjo tako ukrotil samega sebe, da je popolnoma sličil svojemu blaženemu vzorniku. Posebno odlično mesto je zavzemala v njegovem srcu čednost uboštva, brez katere, kakor je rekel sam, ne sme in ne more biti pravi sin don Boscov. Nekoč je našel košček kruha na cesti. Pripognil se je, ga pobral, očistil, poljubil in použil. Neki gospod, ki je šel za njim, je to videl; in ko je Mihael Rua nato zavel v bližnji salezijanski zavod, je tujec stopil za njim in poprašal vratarja, kdo bi bil ta duhovnik, ki je pravkar vstopil. Ko je zvedel, da je bil vrhovni predstojnik salezijancev, se je zelo čudil in takoj izročil precejšnjo vsoto v iskrenem prepričanju, da tu znajo ceniti tudi najmanjši dar, ker najvišji predstojnik tako spoštljivo ravna z vsako, tudi najmanjšo stvarjo. Ob drugi priliki — bilo je v Carigradu — si je Rua radi obolelih nog zaželel volnenih nogavic, toda v vsem zavodu ni bilo najti niti enega para takih nogavic. Mihael Rua ni bil zato nič nejevoljen; celo dobro se mu je zdelo, da je imel priložnost trpeti neprilike radi svetega uboštva. Zavod pa je pohvalil, češ, da je vzgleden, kjer kraljuje v njem resnični don Boscov duh.

Iz vsega, kar smo doslej povedali, razvidimo, da je bil don Rua res

MOŽ DELA,

kakršnega si je želel don Bosco. Nekoč je težko obolel; zdelo se je, da zanj ni več rešitve. Vsi so s strahom pričakovali, da zdaj zdaj izdihne, le Blaženi je bil miren in vesel. Sklonil se je k bolniku in mu rekel: „Ta ura še ni tvoja zadnja, moj dragi Rua! Tebe čaka še veliko dela.“ Don Boscova napoved se je uresničila, bolnik je ozdravel in delal, delal, kakor ga je učil njegov blaženi oče: „Zdaj delajmo, zdaj se trudimo, zdaj trgajmo duše iz satanovih krempljev! Počivali bomo v nebesih.“ Sobratje so često na njegovih licih videli sledove prečutih noči, ki jih je vrli predstojnik posvečal napornemu duševnemu delu. Neki sobrat lajik, ki je v Oratoriju vršil službo

hišnega brivca, pripoveduje, da mu je Mihael Rua nekoč kar med britjem zapal radi silne utrujenosti.

Prav tako skrbno in zvesto kakor druge čednosti, je gojil tudi

SKROMNOST IN PONIŽNOST

čednosti, ki ju je njegov blaženi oče tako iskreno ljubil, ki pa zahtevata veliko odpovedi in premagovanja. Mihael Rua ni hrepnel in ni hotel, da bi

nja, ki jih je hudobni svet baš v njegovem času dvignil proti salezijanski družbi. Toda njegovo močno srce ni izgubilo notranjega ravnovesja in miru: spomnil se je don Bosca ali pogledal na križ ali se za trenutek pomudil pred Najsvetejšim; in vihar, ki mu je grozil, da polomi in strga jadra zaupanja, se je polegel in pomiril. Njegova vera in zaupanje v Boga pa sta se vsakokrat

Siam. Misijonarji potujejo po reki.

ga občudovali, ampak se je lepo skrtil za don Bosca, v njegovo senco, in tam zanj delal. Vse svoje najsijajnejše uspehe je njemu pripisoval, sebi pa je pridržal

BRIDKOSTI IN NADLOGE,

brez katerih tudi njegovo življenje ni bilo. Kakor vsi drugi zemljani, je moral tudi on nositi svoj križ, ki ni bil vedno lahek. Številne nesreče, ki so zadevale zavode in njegove sobrate, so hudo trle njegovo blago srce. Še hujšo bol pa so mu prizadevale umazane klevete, obrekovanja in preganja-

utrdila in okrepila.

Zdaj h koncu, ko smo v velikih potezah orisali njegovo življenje, lahko rečemo, da je bil Mihael Rua najvernejša

PODOBA BLAŽENEGA OČETA,

da smo v njem imeli in videli samega don Bosca. Ni čudno potem, da so se mu vsi s prav isto zaupnostjo bližali in tako poslušali njegovo besedo, kakor če bi jim govoril sam don Bosco.

Neki njegov sodobnik je izrekel o preprosti don Boscovi izbi te-le besede, ki jih z vso pravico lahko obrnemo tu-

di na Mihaela Ruo: „Vi salezijanci imate tu v Turinu izbico, kakršne nima noben drugi samostan na svetu. Ako s potrjim srcem stopiš vanjo, prideš iz nje vesel, potolažen, preroben...“

Po don Boscovi smrti je bila ta izbica dolga leta pisarna in sprejemnica

njegovega naslednika. V njej je tudi umrl dne 6. aprila 1910. Zdaj je ta izbica, posvečena od toliko dragih spominov, postala cilj mnogim pobožnim romarjem, ki prihajajo sem častit in proslavljat blaženega Bosca in njegovega svetega naslednika.

Ivan Delpin

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

NJENA OSEBNOST.

Mati Mazzarello je bila lepo umerjene, nekoliko visoke postave, visokega čela in živih, bistroumnih oči kostanjeve barve, ki so prodirale v dno duše. Njeno obličje je imelo bolj moški značaj, polno odločnosti in sile, ki je umerjala naravno dobrohotnost in nežnost njenega srca. Na ustnicah ji je igral vedno lahen smehljaj; bila je preprosta in vesela obenem, tako, da so jo vsi ljubili in se ji z lahkoto zapuili.

Bila je tudi nadarjena. V mladih letih sicer ni obiskovala šole, kajti takrat so bile dekliške šole zelo redke, vendar se je nekoliko priučila čitanju in znala je tako spretno računati „na prste“, da je bilo veselje. Bila je že par let predstojnica, ko je nekoč med obedom pogovor nanesel na zidavo malega zidu v Nizzi; prišla je v poštev opeka, pesek, apno, delavec in čas. Tedaj je vprašala mati s. Emilijo:

„Koliko stroškov bi torej bilo?“

„Malo potrpite, grem po svinčnik in papir, da vse skupaj izračunam,“ odgovori sestra.

Mati pa pravi z nasmehom:

„Oh, s temi sestrami je pa križ! Toliko so že študirale, pa ne znajo napraviti majhnega računa brez svinčnika in papirja.“

To rekši, izvrši sama dani račun na prste in popolnoma pravilno, preden se je sestra vrnila s svinčnikom in papirjem.

Pisanju se je privadila šele, ko ji je bilo že nad trideset let. Kako nerazumljiv je Bog v svojih sklepih! Izbira ponižne, da osramoti mogočneže, izbira nevedne, da užene učenjake!

S tem ne mislimo, da je bila m. Mazzarello nesposobna za visoko službo. Bog jo je v to poklical, zato ji je dal milosti, ki so za predstojnico potrebne. Pravijo, da se je mati v zadnjih letih zelo spremenila, tudi fizično. Njena oseba je vzbujala splošno spoštovanje in občudovanje. Plemenita gospa iz Genove je bila celo prepričana, da m. Mazzarello izhaja iz odlične družine, tako brez napake je bilo njeno vedenje in brezhiben njen nastop.

Imela je dar govora. Njena beseda je bila preprosta, a prepričevalna. Ko je govorila o ljubezni božji, o Mariji Devici, o nebesih, ji je obraz žarel in njene besede so toplo segale v srca poslušavcev; med govorom je z levo roko držala križ, ki ji je visel na prsih, kakor bi hotela namigniti, da je Križani tisti studenec, iz katerega zajema vso svojo modrost. Često se je v cerkvi pred Najsvetejšim pripravljalna na govore in konference, ki so potem tako čudovito preobrazale srca.

Sv. Frančišek Saleški je zapisal, da je ponižnost čednost vseh čednosti. In ko so vprašali sv. Avgušтина, katera izmed čednosti je prva, je odgovoril: Ponižnost. — In druga? — Ponižnost. — In tretja? — Ponižnost. — S tem je hotel svetnik poudariti, da je ponižnost vsem čednostim kakor korenina, iz katere dobivajo zdravega soka, življenje in vrednoto.

M. Mazzarello jo je posedala v veliki meri; lahko trdimo celo, da je ponižnost najizrazitejša poteza njene osebnosti. Toda morala je prestatiti hude boje, preden si jo je prisvojila. Kot dekle je bila ognjevitoga značaja; bila je izmed tistih, ki bi radi imeli vedno prav. Kadar so ji tovarišice v čem ugovarjale, se je le siloma premagovala, zardela je v obraz in

se stresla po vsem telesu. Včasih ji je katera pripomnila:

„O Marija, kako si rdeča!“ Tedaj je bilo njeno obličje kakor v ognju. Neki prijateljci je potožila: „Ne ugaja mi takle vzklík; kajti čutim v sebi tak odpor, da vsa gorim.“

Kakor vsa dekleta je tudi Marija v mladih letih mnogo dala na zunanost, na svetle čevlje, na obleko po zadnji modi. Toda don Pestarino, njen duhovni vodnik, je v kali zatrl naravno ničemurnost njenega srca. Previdno jo je sprevedel na pot evangelijske ponižnosti, s katere ni krenila do smrti.

Znano nam je že, kako zelo se je otepala visokih služb, kako je kleče rotila don Bosca, naj je ne stavi na mesto vrhovne predstojnice, ker je revna, nevedna, kmetiška žena.

In kot vrhovna predstojnica se pravi nič ni sramovala nizkih del: pomagala je v kuhinji, lupila je krompir, prala in pometala.

Kolikokrat je pokleknila pred sestre in jim rekla:

„Sestre zadnja sem in nevedna; nevedna sem, da bivam v tej hiši. Sestre, molite zame!“

Nato je spoštljivo poljubila noge tej ali oni sestri ali novinki. Vprašali so jo:

„Matí, zakaj jim poljubljate noge?“

„Ker so zares ponižne in žive v združenju z Bogom; prepričana sem, da radi njih čednosti rosi božji blagoslov tako obilno na našo hišo. — Ah, jaz nisem vredna takih hčerá!..“

Njena soba v Nizzi je bila zelo ubožna. Stara miza, stol, klečalnik in sv. razpelo. V tem je obstojalo vse pohišstvo. V sobi sta bili še dve postelji; na boljši je spala sestra, ki ji je delala družičino. Mehkega vzglavja m. Mazzarello ni poznala; dasi je neprestano trpela na glavobolu, je na večer naslonila trudno glavo na lesen podnožnik in tako zaspala. Ko so ji sestre ugovarjale, je vzklíknila:

„Eh, to vzglavje je za redovnico še premeško!“

Nosila je ponošeno in zakrpano obleko. Včasih je posodila tej ali oni sestri svoje čevlje, sama je pa nataknila coklje. Nekoč je izročila odhajajoči sestri svojo uro, edino v zavodu. Marsikateri sestri, ki je prišla oddaleč, je odstopila svojo posteljo, sama se je pa zlcnila na ležišče, ki si ga je na tleh pripravila iz stročja.

In kako je ljubila reveže in jim pomagala! Čujte tale dogodljaj!

Lepega dne so šle sestre z deklícami na izlet. Spremljala jih je mati. Spotoma srečajo revno, šestletno deklíco, v borni razcapani obleki, bledega obraza. M. Mazzarello jo ustavi, vpraša o tem in onem in potem deje:

„Drago dete, ali bi rada lepo oblekco?“

Punčka odgovori komaj slišno:

„Da.“

Tedaj mati povabi sestre, naj ji katera odstopi spodnjo obleko; rada bi darovala svojo, toda preveč je grda in zakrpana. Mati z mojstrsko roko vreže posamezne kose in jih razdeli med sestre, ki začno marljivo šivati. O ganljivi in res evangelijski prizor! Deklícica stoji kakor v zadregi in začudeno gleda šivilje. Kako ji pa ličeca zažare v veselju, ko ji m. Mazzarello nadene novo oblekco! Zdi se ji, da je kakor kraljica. Še ji mati stisne v ročice zavoj s kruhom in sirom za bratce in sestrice ter jo vso srečno odpošlje domov.

Zgodilo se je, da je revežu odstopila kosilo, sama se pa zadovoljila s kosom kruha in s kozarcem vode.

Svoje hčerke je ljubila s pravo materinsko ljubeznijo. Trudila se je za njih telesno in duševno dobro. Često jim je ponavljala:

„Ne pravim, da bodite brez pogreškov, ne; želim samo, da ne živite v miru z njimi.“

Ponižne in požrtvovalne je imela rada.

„Zgodi se, da katera v cerkvi zdihuje in morda potoči kako solzico pred evharističnim Jezusom, tako, da jo druge zavidajo; v vsakdanjem življenju se pa ne zna premagati, sramuje se nizkih opravil. — Takih sestrá nikakor ne občudujem. Čim bolj je katera ponižna in čim rajši opravlja nizka dela, tem rajši jo imam.“

Kardinal Cagliero je o njej zapisal:

„Bila je zelo ljubezniva do svojih hčera in obenem odločna ter se je krepko borila proti njihovim napakam.“

Najéšeče jih je pa rotila, naj se med samostanskimi stenami nikar ne vdajajo posvetnosti.

„Zapustile ste svet in se mu odpovedale, živite torej samo za Gospoda!“

Hčere Mar. Pom. so vpejale pobožno navado, da se je sestra, ki je storila kak zunanji pregrešek, obtožila. M. Mazzarello je poslušala ponižne obtožbe, jim dajala nasvetov, toda nikdar jih ni ponižala ali nahrulila. Da bi bolj boječim sestram vlila

več poguma v srce, je večkrat v veliki ponižnosti dostavila:

„Pogum, sestra! Tudi jaz sem storila ta in ta pogrešek; toda Gospod je neskončno dober in nama bo odpustil.“

Nekega dne je šla mlada sestra zaje-mat vode k vodnjaku. Kar se ji vedro izmuzne iz rok in zdrkne v globočino. Revivica nekaj časa zre v vodnjak, nato pa gre k materi in ji jokaje razodene žalostno izgubo. Mati jo pa vesela pogleda in ji deže šaljivo:

„Potolazi se, draga moja! Ne boj se, vedro nam ne uide, ne, ga že izvlečemo!“

Ista sestra je v nerodnosti razbila petrolejko, najlepšo v hiši! Ko je vsa v solzah potožila materi, ji ta pol za šalo, pol zares reče:

„O, ti si pa prava pravcata junakinja. Praviš, naj te pošljem v misijone med divjake, tu pa pretakaš debele solze za razbito svetiljko. O, lepa misijonarka, brez primere!“

Nežno je ljubila bolne sestre. Vedela je, da so vsi trpeči podoba Jezusa Kristusa Križanega. Poizvedovala je za njih potrebe in veliko žrtvovala, da jim je osladila trpljenje. Kadar jim pa ni mogla pomagati, je sama največ trpela. Obiskovala jih je pogostoma in jim stregla; skrbela je za njih telo, a tudi njih duše ni pozabila. Učila jih je, kako naj posvete bolečine in trpljenje.

„Res je, sestra, da trpiš; toda huje so mučili Jezusa kruti žebli na križu. Pomisli, kako je sililo trnje v Njegovo sveto čelo in v sence ter mu povzročalo nepopisne muke...“

Druge sestre niso kaj rade bivale v bolniški sobi. Ko je mati zbolela, je sama prenesla tjakaj svojo posteljo in se tam nastanila za čas bolezni. Plemenitemu zgledu so hitro sledile boječje sestre in rade delile trpljenje s trpečo predstoinico.

Beremo v evageliju sv. Luke v desetem poglavju o dveh sestrah, o Marti in Mariji, kako sta kazali ljubezen do božjega Odrešenika: Marta mu je stregla, Marija je pa ob njegovih nogah sede poslušala besede večnega življenja. Tedaj ga je prosila Marta: „Gospod, reci moji sestri, naj mi pomaga! Jezus jo je pa pokaral, rekoč: Marta, Marta, pridna si in mnogo si prizadevaš, toda le eno je potrebno. Marija si je izbrala najboljši del, ki ji ne bo odvzet.“

Je li M. Mazzarello sledila evangeljski

Mariji? Odgovoril bo kdo: Ne, sledila je Marti; sai ie do zadnjega hiba delala in še kako! — Res je, prijatelj! Torej ni bila deležna „najboljšega dela“, o katerem govori Gospod? — Vsekakor, kajti nosnemala je Marto in Marijo. Bila je namreč izmed tistih velikih in svetih duš, ki znajo delati in moliti obenem. Taka duša je bila božja Mati Marija, tak je bil apostol Pavel; take velike duše so bili vsi svetniki in svetnice, ki so se udeještovali v krščanski ljubezni do bližnjega. Taka sveta duša je bil blaženi Janez Bosco, ki so rekli o njem, da je poseobljeno združenje z Bogom. In taka je bila tudi M. Mazzarello; zato upamo, da v nebesih ne vživa samo Martinega plačila, ampak, da ji je Jezus pripravil tudi Marijin „najboljši del.“

Kakor nam je že znano, je bila Marija kot dekle, članica Brezmadežne. Članice te družbe so pa imele navado, da so se na shodih ponižno obtožile. In Marija se je zvesto držala te vaje. Nekoč se je obtožila, da je četrť ure prebila, ne da bi mislila na Boga. Pomislite: četrť ure! Podobno se je o sebi izrazil sv. Frančišek Sal. — Morala je torej biti v nepretrganem govoru s svojim Bogom, tudi med delom, tudi občevaje s svojimi tovarišicami, tako doma, kakor na potovanju. Vedno je v mislih klečala pri Jezusovih nogah. Ker ga je ljubila, je rade volje prenašala mrz in mokroto, samo, da se je vsaki dan združila z Niim v sv. obhajilu. Pomislite, štirinajstletna deklica ie ob zgodnji uri vstajala in hitela v cerkev, bodisi v zimi ali poletju, bodisi v snežu ali dežju. Zgodilo se je, da so ji v cerkvi škornji primrznili k tlom, sama ie pa bila do kože premočena, kajti takrat ni poznala dežnika. Da bi pa sv. maše ne zamudila, se je zvečer kar oblečena vlegla na mrzli tlak ali si je pa tesno prevezala život, da bi pretrdo ne zaspala in da bi se o pravem času zbudila. To sveto hrepenenje po evharističnem Jezusu jo je spremljalo do smrti.

Škof Costamagna je o njej zapisal: „Kako živo je verovala, da je Jezus Kristus resnično pričujoč v tabernaklju! Često je po več ur prebila pred Naisvetjšim; ljubeče ie zrla v tabernakelj in se nežno pogovarjala s svojim Liublencem.“

Sama je razodela sestram:

„Kako ljubo mi je klečati v cerkvi, ko ni v njej žive duše. Tiste trenutke se mi zdi, da sem bliže Jezusu, da sem prav vsa njegova. Tolikokrat mu ponavljam: Jezus

glej, sama sem pri Tebi, čisto sama! Pokaži se vsaj za hip, da se nagledam tvojega božjega obličja! Ah, sestre, kako lepo bi bilo videti Jezusa! Kako srečne bomo, ko ga bomo gledale v nebesih!“

Sestre so bile mnenja, da se ji je Zveličar celo prikazal. Preprosto so jo vprašale:

„Mati, ali ste kdaj videli Jezusa?“

In ona je ponižno odgovorila:

„Ne, ne, nisem ga videala! Zakaj bi se mi neki prikazal? Ah, nisem tako čednostna in sveta, da bi bila vredna take milosti. Toda bodimo svete in nekoč ga bomo videla in gledale!“

Ponavadi je klečala na mrzlem tlaku. Še v zadnji boleznici je trudoma prilezla v cerkev in dolgo klečala, ne da bi se s komolci naslonila na klop. Ljubezen božja ji je višla v srce nepopisno koprnenje po trpljenju. Leta in leta je prenašala neznošen glavobol čudovito junaško, ne da bi količkaj potožila. Kolikokrat je prosila gospoda Cagiera, naj ji dovoli spati na golih tleh! Cesto so ji sestre vsilile nekaj hrane, da jim ne omahne od slabosti.

Tako trdo je ravnala s svojim telesom, ker je hotela ohraniti lilijo čistosti neomadeževano. Vemo, da je že v petnajstem letu obljubila Bogu deviško čistost. Nikdar si ni želela druge poroke, kakor sladke poroke z božjim Zeninom. Ni trpeala, da bi se ji sestre in deklice preveč približevale, ali jo prijemale za roko. Izšla je iz kmečke hiše, zato ni bila vajena na božanje in na poljube. Vendar je bila jako nežnega srca. Razodela se je zlasti, kadar se je poslavljala od hčera misijonark. Tedaj jih je objela in jih materinsko poljubila na čelo.

Se bi rad kaj napisal o njenih čednostih, toda menim, da je bilo dovolj povedane-ga. Upam, da se bo čitatelj zadovoljil s skromnim orisom M. Mazzarello. Globoka ponižnost je rodila v srcu božje služabnice nežno ljubezen do bližnjega, veliko ljubezen do ubožstva, pomanjkanja in trpljenja, neprestano skrb za angelsko lilijo in tisto pregorečo ljubezen do nebeškega Zenina Jezusa Kristusa, ki je znamenje izvoljenih.

Naj dostavim še eno misel. V življenju M. Mazzarello ni nič nenavadnega; vse je čudovito preprosto, rekel bi vsakdanje, vsaj zdi se tako. Nobenih čudežev ni, nobenega razodetja, nič zamaknenj. Toda pomnimo, da popolnost ne obstoji ne v čudežih, ne v razodetjih, ne v zamaknenjih, ampak v veliki ljubezni do Boga. Sv. Vin-

cevcij Pavelski pravi: „Kdor izvršuje navadna opravila nenavadno dobro, je svetnik. Sestro M. Mazzarello je Kristus gotovo pohvalil z evageljskimi besedami: Pridi, dobra in zvesta služabnica; ker si bila zvesta v malem, te postavim čez veliko. Stopi v veselje svojega Gospoda!“

Ah, da bi jo v tem malem posnemali, kako hitro bi postali veliki v očeh božjih!

Pomudimo se pri nadnaravnih darovih, ki jih je naši Mariji delilo nebo. Malo jih je in životopisci jih jedva omenjajo.

V začetku naše zgodbe smo že povedali, kako je Marija ugledala v mladih letih na holmu Borgo Alto širno poslopje in slišala iz njega razposajeno vpitje vesele mladine. Toda vse je trajalo samo za hip in potem izginilo. Govorila je o tem z don Pestarinom, ki je pa vso stvar imel za tvorbo razgrete domišljije. Res pa je, da je čez leta prav on s pomočjo don Bosca sezidal na istem mestu prostoren zavod, v katerega so se proti vsakemu pričakovanju naselile Hčere Mar. Pom. z nešteti deklicami.

Šestletni deklici je napovedala, da v petnajstem letu starosti obleče redovno obleko Mar. Pom. Napoved se je natančno uresničila.

Miadi novinki, ki je vedno bolehala, je dejala:

„Le nadeni našo obleko, le! Dasi bolehava, doživiš visoko starost, tako, da boš hodila ob palici.“

In tako se je zgodilo.

Tudi S. Petronili je napovedala:

„Ti učakaš še stara leta, prav zares!“

Neko deklo, z imenom Saurenton, se je sklenila posvetiti Gospodu v družbi don Boscovih sestrá. Nekim gospem pa ta sklep ni bil po volji. Pregovarjale so jo torej, ji darovale uro z zlato veržico, dragocene prstane ter zahtevale od nje, naj izstopi iz zavoda. To se je zgodilo dan pred preobleko. M. Mazzarello jo pa pokliče in ji reče:

„Jutri bo preobleka, tudi tvoja.“

„Mati, nisem pripravljena!“

„Toda prej pojdi z menoj k don Boscu in mu povej vse, kar so ti natvezle one gospe. Da, vem vse. To in to so ti povedale.“

Novinka jo je ubogala. Gospe so jo pa zelo grajale, češ, da jih je izdala. Toda ona jih je zagotovila, da ni črhnila besede o njih razgovoru. Tedaj so gospe pretaknile vso govorilnico in se prepričale, da po naravnem potu jih ni mogel nihče

slišati. Čudeč se prodirnemu duhu M. Mazzarellu, so zapustile zavod.

Še na smrtni postelji je dejala sestri Ferettino: „Sestra, pripravi se na smrt! Čeprav se sedaj še prav dobro počutiš, ne učakaš sv. Ane.“

Še 20. julija, istega leta je dobra sestra dejala bolničarki:

„To pot se je pa naša mati le zmotila. Počutim se bolje in ozdravim.“

Čez dva dni je izdihnila. Ni učakala godu sv. Ane.

Čujte še en dogodek! V noči 24. januarja l. 1881. je mati mahoma poklicala sestro Pasotto in ji dejala:

„Sestra Arecco je umrla; videla sem jo in ž njo govorila.“

In glejte! Drugo jutro ob devetih je dospel brzovjav iz Nizze — mati se je tiste dni nahajala v Turinu — in naznanil smrt dotične sestre.

O prikazni pa je mati takole govorila: (iz vsega sledi, da je imela dve prikazni eno v Turinu in drugo v Nizzi):

„Ko sem se vrnila v Nizzo, sem bila zelo, zelo trudna. Zato naslednje jutro nisem vstala skupno z drugimi, ampak sem poklicala neko sestro, naj me pride buditi,

ko bo čas za službo božjo. Sestra mi je obljubila in odšla. Čez nekaj trenutkov začujem proseč in vzdihujoč glas: „Mati, mati!“ Misleč, da me sestra že budi, vzklidem:

„Je li mogoče? Saj si jedva šele odšla in me že kličeš!“

Obrnem se in ugledam sestro Arecco. Ne vem, kod in kako je prišla. Toda bila je prav ona. Jaz ji pravim:

„Sestra, nikar me ne plaši! Povej mi, kaj bi rada! Ali si zveličana?“

„Da, po milosti božji, toda trpim še v vicaħ.“

„Boš tamkaj še dolgo?“

„Ker sem v življenju delala vse iz dobrega namena, bom trpela le do velikenoči. Toda, če priporočite sestram, naj še več zame molijo, bom šla še prej v nebesa. Prav zato mi je Gospod dovolil, da sem vam prišla povedat.“

Obljubila sem ji. Govorili sva še o drugih zadevah; nato je izginila. In jaz sem vstala, šla v cerkev in darovala sv. obhajilo za umrlo sestro.

Ne vem, ali je stvar nadnaravna, ali ne. Zagotavljam vas pa, da sem vam povedala čisto resnico. Molite torej, mnogo molite za naše umrle sestre!“

Zagonetna dežela.

Kitajska je zagonetna dežela. Kdo jo razume? Pretresajo jo neprestano vojske; številni generali se potegujejo za državno oblast in se medsebojno napadajo. Pravi kaos, ki mu ni ne konca ne kraja.

Kakor kitajska dežela, tako je tudi nekaj zagonetnega njen jezik. Na svetu je mnogo jezikov, ki imajo nam težko umljive posebnosti, toda takega menda ni, kot je kitajski jezik, ki je najbolj razširjen na svetu, ker ga govori okoli 400 milijonov ljudi.

Kitajščina, ki jo rabijo v knjigah, ni taka, kakršno govorijo. Kitajci pišejo v vznesenem slogu, ki ga preprosti ne umejo in ki se docela razlikuje od živega jezika. Učenci četrtega ali petega razreda ljudske šole niso še zmožni napisati navadnega pisma. Če hočejo napisati staršem par novic o sebi,

morajo vedno iskati pomoči pri učitelju ali pri tovariših iz višjih razredov, da jim pomagajo sestaviti koncept. Iz tega sledi, da tudi napisanega pisma ne more razumeti, kdor nima neke stopnje literarne izobrazbe.

Čudno! Če bi kdo pisal tako kot ljudje navadno govore, bi takega pisma nihče ne razumel. Misijonarji rabijo včasih knjige pisane v ljudskem jeziku radi praktične uporabe, toda učitelji imajo veliko težavo poučevati iz take knjige.

Kitajski jezik je enozložen in nima prave abecede. Ima pač približno 240 znamenj, ki se na različne načine uporabljajo in vežejo med sabo in tako označujejo vse kitajske besede, ki pravijo, da jih je nad 80 tisoč. Vsako besedo pišejo tedaj s posebnimi različnimi znamenji. Mnoge besede, ki imajo sicer

različno kombinacijo znamenj, se enako izgovarjajo, samo v tonu se razlikujejo. Nekatere besede se izgovarjajo z bolj nizkim, druge z višjim glasom, nekatere se nakratko izgovarjajo, druge se bolj zategujejo. Zgodi se tudi, da je izgovarjava popolnoma ista in tedaj je večkrat treba besedo napisati, da je sporazum mogoč. Da je mogoče tedaj ločiti razne pomeny iste besede,

in se tudi vsaj deloma izgovori v drugačnem tonu. Tako Yan - človek se izgovori v nizkem tonu. Yan - vzrok, in Yan - močiti se, se izgovori že v višjem tonu; t. j. v prvem in drugem tonu; tako tudi Yan - usmiljenje in Yan - častiti. V tretjem tonu se izgovori Yan - potrpeti, Yan - skriti in Yan - voditi. V četrtem tonu se izgovori Yan - zvok in v petem tonu Yan - spočeti.

Kitajčki v ministrantovskih oblekah.

je treba imeti izredno tanek posluš; da pa more kdo govoriti popolnoma pravilno kitajščino, se zahteva, da ima dotični zelo izurjene, mehke in prilagodljive govorilne organe in zelo razvito sposobnost za posnemanje glasov. Da si napravimo približno pojem o težkoči, ki jo nudi učenje kitajščine, naj navedem en sam primer. Beseda Yan ima enajst različnih pomenov (vzrok, močiti se, dobrotu, človek, usmiljenje, častiti, potrpeti, skriti, voditi, zvok, spočeti). V vsakem pomenu se ta beseda piše z drugačnim znamenjem

Pa ta beseda nudi še najmanj težave. So druge, ki jih je še veliko težje razloževati.

Poleg tega pa so še razlike v izgovarjavi od province do province, med različnimi dijalekti. Enotne kitajščine, ki bi jo povsod razumeli, še nimamo in je še dolgo ne bo. Večkrat se dva Kitajca, ki se srečata, ne moreta sporazumeti v kitajščini, in se morata posluževati angleščine. Ne redkokrat se prigodi, da mora misijonar posredovati med njima in jima služiti za tolmača.

Že Kitajci sami imajo velike težave pri učenju jezika. Kakšne težave mora premagati šele tujec! Misijonar potrebuje več let vztrajnega učenja, preden mu gladko teče ta jezik. Ako je zdrav, nadarjen in vztrajen ter ima za to čas na razpolago, se v petih letih nauči brati in govoriti. S pisanjem pa ne gre tako hitro, ker mora imeti za to posebne zmožnosti, ki jih nima vsak. Kdor se hoče priučiti kitajski pisavi, mora biti dober risar in kaligraf.

Nič čudnega ni tedaj, da so zelo redki taki, ki bi se povzpeli do temeljitega znanja kitajščine. Med misijonarji je več takih, ki so se po dolgih letih vaje naučili dobro govoriti kitajščino, toda pisati jo zna malokdo.

Iz tega sledi, da tvori jezik veliko težavo pri oznanjevanju sv. vere. Misijonar si navadno pomaga s tem, da se nauči par sto pisnih znamenj, ki se nanašajo na verske resnice in to mu

zadostuje. V zavodih pa, kjer se vzgaja mladina, kjer je treba podajati v kitajščini vse šolske predmete, so težave res često nepremostljive. Navadno mora misijonar vzdrževati v svojih šolah učitelje domačine, ki pa stanejo ogromne vsote. Samo v naši salezijanski misijonski provinci Shiv Chow je nastavljenih 19 zunanjih učnih moči, ki stanejo letno nad 300 tisoč dinarjev. Toliko denarja je pa sila težko zbrati. Pa kljub tem težavam morajo misijonarji imeti svoje šole, kajti javne šole so tu gnezdo nemoralnosti in brezverstva. Otroci in odrasčajoči, ki pohajajo take šole, so izpostavljeni največji nevarnosti, da se npravno pokvarijo in postanejo nasprotni vsaki veri. Bog daj, da bi čimprej mogli vzgojiti čim največ duhovnikov domačinov. Ko bo zadostno število domačih delavcev na razpolago, bo misijonsko delo bistveno olajšano.

Iz naših misijonov.

PISMO IZ MAKASA (EKVADOR).

Prečastiti gospod urednik!

Pred kratkim sem sprejel Salezijanski vestnik s prilogo Misijonska mladež. Najpristronejša hvala! Zelo me veseli, da je začel izhajati tudi v slovenskem jeziku toliko zanimanja vzbujajoči misijonski list za mladino.

Misijonarjevo življenje poteka med veseljem in trpljenjem, med rožami in trnjem. Danes čuje kako novice, ki ga razveseli in mu lajša trud pri napornem delu, jutri pa bo čul ali doživel dogodke, ki mu povzročajo žalost in potrnost. Tedaj z njegovega obraza izgine nasmeh in se naseli moreča skrb.

Kako strašno, kako grozno se znajo Hivari maščevati! Med temi divjimi rodovi je večno klanje, ki ga povzroča največkrat neznatna nepozornost, ena sama neprevidna beseda, majhen smeh ali dvomljiv pogled. Hivar menda ne pozna besede: Odpuščam. „On me sovraži, on mi je umoril očeta, brata ali

sestro in zato ga moram umoriti tudi jaz.“ Tako odgovarja Hivar misijonarju, ki se prizadeva, da bi ublažil njegova divja čuvstva.

Hivar, ki se hoče maščevati, si poišče zaveznikov in sklene prijateljstvo s tistimi, ki mu bodo pomagali izvršiti satanski čin. Evo Vam zadnjega dogodka.

Bilo je pred enim mesecem. Solnčen dan se nam je smejal nasproti, ko smo bili na vrtu na oddihu. Bili smo trije: poleg mene še tovariš klerik in sobrat lajik. Imeli smo dovolj snovi za pogovore. Veselo smo se pogovarjali in se hrupno smejali. Bili smo pač zadovoljni in veseli. Kar se nam približa nekaj Hivarov, ki so prinašali in rokah nekega ranjenca. Brž smo prekinili svoje razgovore in jim šli nasproti. Ranjenec je težko sopal, iz globoke rane na levi strani prs, mu je tekla kri. Revež je sila trpel. Ukazali smo, naj neso ranjenca k sestram Marije

Pom. Le-te so ga usmiljeno sprejele in ga začele zdraviti. Toda Hivaru je bilo vedno slabše. Njegovo življenje je bilo v nevarnosti, kajti smrtna senca je legala na njegovo upadlo lice. Nismo smeli tratiti časa. Naš oče misijonar mi je rekel: „Teofil — tako me namreč tu kličejo — Teofil, brž pripravi vse potrebno za krst. Hitel sem v zakristijo, vzel vse potrebno za sveti obred in v hipu sem bil zopet pri bolniku. Misijonar je oblekel roket in si nadel štolo. Vse je bilo pripravljeno. Toda kdo bo boter? „Ti, Teofil,“ mi je rekel misijonar. In tako sem bil Hivaru za botra. Pri sv. krstu smo mu dali ime Jožef. Po sv. obredu je novi krščeneec spremenil obličje: prej otožen in potrt, zdaj veder in vesel. Bolečine ga sicer mučijo, toda on jih vdano prenaša.

Zakaj so ga tako kruto ranili? Naj to sam pripoveduje.

Ko sem bil še majhen, sem zvedel, da je moj oče umoril nekega Hivara iz maščevanja. Spominjam se, kako smo morali radi tega dogodka zapustiti hivarijo in se umakniti v neznane pragozdove. Rastel sem, preživel svoje dni sedaj v teh sedaj v onih krajih. Slednjič sem se vrnil na dom, kjer smo prebivali prvotno. Šel sem na lov; vzel sem puško in hajdi v gozd. Sledili so mi štirje drugi Hivari oboroženi s puškami. Eden izmed teh štirih je bil sin umorjenega očeta. Sumil sem nekaj. Vendar sem šel svojo pot. Kar čujem, da je nekdo sprožil petelina, toda smodnik se mu ni užgal in strel je izostal. Sprožil je še drugič in tretjič, toda brez uspeha. Četrtrič pa je padel strel in me zadel na levo stran. Padel sem... Kaj se je zgodilo, veste sami. Sin plača očetov dolg.

Oblasti so ujele in zvezale tri krivce, četrti pa je pobegnil. Tri ujete zločince so privedli pred bolnika, da bi ugotovili njihovo dejanje pred ranjeno pričo. Kaka razlika med novokrščenim ranjencem in med krutimi zločinci! Obraz prvega miren in dostojanstven, obraz onih treh pa divjaški in satanski.

Ako bi ne bilo močne straže poleg, bi bili gotovo planili na ubogo žrtev in jo razsekali na tisoče koscev. Bolnik je krivce spoznal in izpovedal, da so ga oni zavrtno napadli, med tem ko so oni trije trdovratno zanikavali svojo krivdo. Ranjeni Hivar še sedaj leži in često se mu blede.

Marijin mesec smo zaključili z lepim praznikom Marije Pom. Prazniško, slovesno razpoloženje se je videlo na obrazih vseh Makabejcev in Hivarov. Bogu bodi hvala za to!

Prve dni meseca junija nas je obiskal naš apostolski vikar, škof Comin in naš provincijalni predstojnik. Dali so nam smernice, katerih naj se držimo pri svojem delovanju prihodnje leto. Sklenili so, da moj tovariš in jaz začnemo teologične študije. Dovolili so nama tudi, da smeva med počitnicami poučevati v krščanskem nauku naše Hivare. To sva že pričela in upava, da naju bo ljubi Bog po priprošnji Marije Pomočnice blagoslovil pri tako vzvišenem delu za zveličanje duš med Hivari.

Sedaj imamo počitnice, toda počitnice, ki pomenijo zame le spremembo dela, ki se je celo podvojilo. Poleg nadzorovanja nad gojenci, hodim s tovarišem vsako sredo, četrtek in soboto v Hivarije, ki so tri, štiri, tudi pet ur daleč, oznanjevat sv. vero. Ostali čas porabim za razna domača dela in za učenje. Iz tega sledi, da imam za pravi oddih zelo malo časa.

Dne 16. julija sem šel s tovarišem in z dvema Hčerama Marije Pomočnice v bližnji misijon za pouk v krščanskem nauku ondotnih Hivarov. Hivari, ki so, bodi mimogrede omenjeno, misijonarjem zelo naklonjeni, so nas z veseljem sprejeli. Dobri Makabejec Venancij nam je takoj postregel s sladko vodo. Po okrepčilu sem stopil v majhno kapelico, kjer sem prav goreče molil za skorajšnjo spreobrnitev ubogih Hivarov. Kapelica je delo Hivarov samih. Naš apostolski vikar jim je obljubil, da bomo smeli hoditi enkrat na teden poučevati v to kapelico krščanski nauk.

Kapelica je skrajno uboga. Dasi je notri tudi oltar za sv. mašo, vendar nima nobenih mašnih oblačil, ne mašnega perila, ne svetih podob. Zato se zatekam k našim dobrim sotrudnikom in sotrudnicam s prošnjo, da bi nam prihiteli na pomoč. Kaj nam primanjkuje? Vsega. Nimamo niti robčka za umivanje rok. Naš apostolski vikar je dosegel, da so vsi predmeti, cerkveni in necerkveni, ki so namenjeni za misijone, prosti carine. Zato nam smete poslati, kar hočete, ker tozadevni odlok je že izšel. Za vse, kar nam boste dobrega storili, Vam bo Bog obilno poplačal. Upam, da bomo letos vsaj za Božič preskrbljeni z najpotrebnejšimi rečmi za našo kapelico.*)

Spala sva s tovarišem kar v kapelici. Drugi dan sva imela pouk v krščanskem nauku. Kako tolažilno naju je presenetilo, ko sva videla, kako so Hivari prišli po pet, šest ur daleč, samo da bi slišali par besedi o sv. veri. Ob sklepu sva razdelila nekaj šivank in sukanca. Kako veseli so bili nepričakovanega darila! Vsa srečna, da sva mogla sejati v srce ubogih Hivarov seme božje besede, sva se poslovlila in se vrnila v misijonsko hišo.

Končam. V kratkem pošljem kaj več. Molite zame!

Vaš vdani

Bogomil Trampuš

Sal. misijonar.

Belgijski Kongo.

Salezijanski misijonar Jožef Sak, apostolski prefekt v Zgornji Luapuli (Haute Luapula), takole poroča o stanju svojega misijona:

V kratkem in jedrnatem poročilu hočem pokazati bravcem, kako je božja previdnost blagoslavljala naše delo v preteklem letu. Misijonske postaje so se kar podvojile, pa tudi število šol in katehistov je lepo naraslo. To je najboljši dokaz, da je delo naših misijonarjev, kljub velikim težkočam, ki jih povzročajo ogromne razdalje, uspešno in zadovoljivo. Naj nekoliko podrobneje opišem delovanje posameznih postaj.

V *Kiniami* je misijonska postaja *sv. Janeza Evangelista*, ki tvori središče številnim manjšim postajam. V zadnjem času je bil napredek jako razve-

seljiv: njih število je poskočilo od 57 na 99. Najbolj oddaljena leži celih 92 km. od glavnega misijona. Tu imamo sedem rednih šol, katere obiskuje 265 učencev. Poleg teh smo odprli še 11 manjših vaških šol, kjer se uči brati in pisati okrog 165 učencev.

V preteklem letu je bilo krščenih 89 odraslih in 63 otrok; 55 krstov pa je bilo podeljenih v sili. Kristjanov je zdaj 480, katehumenov 1940, katehistov pomočnikov pa 30.

Zdravniške pomoči je na misijonski postaji iskalo 4120 bolnikov.

Misijon *Dominika Savia v Sakaniji* šteje sedaj 37 podrejenih postaj. Tukajšnja šola obiskuje 78 otrok, ki so popolnoma v naši oskrbi. Hčere Marije Pom. imajo poleg tega še 68 deklic, ki so večinoma hčerke evropskih staršev. V Sakaniji je namreč nekaj nad sto belcev, ki tudi jako radi zahajajo v našo cerkvico. — Kristjanov je tukaj vseh skupaj 216, katehumenov pa 1852. Za naše črnčke gradimo zdaj dve veliki spalnici in dve šolski sobi. Tudi cerkev bo treba sezidati novo, kajti dosedanja, ki je zgrajena iz posušene opeke, se že podira. Poleg tega pa bi

*) Prav v teh dneh smo gospodu misijonarju poslali zavoj mašne obleke in mašnega perila, ki ga je v ta namen daroval pripravljalni odbor za VII. mednarodni misijonski kongres, ki se je vršil letos meaeaca septembra v Ljubljani. Pristrčno se tudi tem potom zahvalimo velikodušnim darovalcem; ter se priporočamo še za nadaljnjo naklonjenost.

bila potrebna tudi šola za deklice.

Misijon *Marije Pomočnice v Kakyelo* smo ustanovili šele pred letom. Dasi je še v povojih, nam vendar daje najlepše nade za bodočnost. Tu delujejo zdaj štirje misijonarji. Tako skušamo povečati naš vpliv v tem kraju, kjer so prej misijonarili protestantje. Z dobrohotno pomočjo prebivalcev smo postavili dokaj trdno in čedno misijonsko hišo. Zdi se, da so nam domačini precej naklonjeni. Misijon ima do zdaj samo eno šolo s 135 učenci, ki jih vzdržujemo vse brezplačno. — Podrejenih postaj je 19. Misijonarji jih obiskujejo redno vsak teden.

Misijon *Sv. Pavla v Čuzendi* šteje točasno 78 črnih in 69 belih kristjanov. Za sveti krst pa se jih pripravlja 275. Redno šolo poseča 70 domačinov, večerno šolo pa obiskujejo številni delavci, ki so zaposleni pri bližnji železnici. V kratkem bomo v tem okolišu ustanovili dve pomožni postaji, da bo tako nekoliko bolje preskrbljeno za rudarje v Rodeziji.

Misijon *bl. Janeza Bosca v Kafubu* je glavno žarišče našega delovanja v Belgijskem Kongu in obenem sedež apostolskega prefekta. Tu se nahaja več važnih ustanov: pripravnica za učitelje črnce, malo semenišče, obrtna šola s 165 vajenci, dekliška šola pod vodstvom Hčera Marije Pomočnice in pa bolnišnica. Naše delovanje je tu jako plodovito. Število kristjanov je naraslo že na 565 duš, na krst pa se jih pripravlja 3227. Tudi bratovščina Srca Jezusovega lepo uspeva, saj je vpisanih vanjo že kakih 300 članov.

Pomožnih postaj je 33, ki imajo večidel vse svoje lastne katehiste. Tu in tam smo ustanovili male podeželske šole, ki so sicer jako revne in preproste, vendar pa koristne in nujne, kajti le z njimi bomo mogli uspešno zajeziti protestantsko propagando.

Odkar smo z dovoljenjem vlade preselili naše obrtne šole iz Elisabetville-a v Kafubu, smo mogli vse bolj uspešno razviti svoje delovanje. Letos smo izdali en molitvenik, slovnico v jeziku

kibemba in Zgodbe sv. pisma v 10.000 izvodih, ki jih brezplačno delimo ljudem. Z bolj urejeno in smotrno propagando bi mogli doseči še več, toda manjka nam gmotnih sredstev. Se bolj pa bi potrebovali več izvežbanega osebja. Tako pa moramo marsikako ugodno priliko pustiti neizrabljeno. Največ trpi pri tem seveda šolski pouk.

Da bi odpomogli tem in podobnim pomanjkljivostim, sem pred božičem sklical vse naše misijonarje v Kayubu na posvet. Tu smo pretresali, kako bi se dalo v naših razmerah najuspešneje delovati. Največja važnost se je polagala seveda na šolstvo in izobrazbo. Naše malo semenišče mora biti žarišče, odkoder se bo širila katoliška misel med ljudstvo. Misijonarji naj pošiljajo vanj le izbrane, pobožne in nadarjene dečke. V prvi letnik se sprejemajo tudi nekrščeni, da so le lepega vedenja. Tu se učijo predvsem materinščine, računstva in veronauka. Latinskega jezika pa se učijo le tisti, ki že znajo kaj malega francoski in o katerih trdno upamo, da bodo vztrajali.

Še pomembnejši pa so bili naši sklepi glede katehistov. Od katehista se zahteva, da je njegovo življenje nepoporečno in pa da zna brati in pisati. Dvakrat na leto jih misijonar skliče na štirinajstdnevni tečaj, da tako obnove in poglobe svoje znanje. Pri tem se oziramo posebno na praktično poučevanje krščanskega nauka. Vsak posameznik mora vpriči misijonarja razlagati drugim katekizem. Vadijo se tudi v cerkvenem petju, učijo se voditi skupne molitve. Posebno pažnjo pa polagamo na to, da znajo pravilno krščevati, kadar je krst nujen in ni mogoče poklicati duhovnika. Opozarjamo jih na njihovo odgovorno službo, ki zahteva, da postopajo z vsemi enakostovati in nepristransko, da morajo spoštovati in podpirati veljavo vaških glavarjev. — Katehistovska plača je različna. Začetnik dobi mesečno najmanj 30 frankov poleg tega pa še vsako leto

novo obleko. Od 15. novembra pa do 1. januarja imajo katehisti počitnice, ker morajo tedaj obdelovati svoja polja. Tudi v tem času dobivajo redno plačo. Vendar tudi med počitnicami ne smejo popolnoma pozabiti na svojo čredo. Vsaj ob nedeljah jo morajo zbrati krog sebe in ji povedati dobro besedo. Navadno pa zbira katehist svoje ovčice vsak dan dvakrat, da tako vsak posameznik vsaj enkrat lahko pride k pouku. Ob nujnem poljskem delu je treba vsaj deloma pouk prekiniti in tako marsikakšna urica odpade.

Kar se tiče priprave za krst smo sklenili tole: Kdor hoče prejeti sv. krst, mora prebiti dve skušnji, eno leto daljne priprave in eno ali dve katehumenata. V prvem letu dobi svetinjico ter se vpiše v našo knjigo; kate-

humen pa prejme križ na prav slovesen način. Slovesnost se vrši navadno v vaški kapeli. Da je kdo sprejet za katehumenta, se zahteva, da je njegovo vedenje lepo ter da je za časa prve preiskušnje pridno obiskoval pouk. Kake štiri ali pet tednov pred krstom, ki je navadno ob koncu avgusta, mora katehumen na glavno misijonsko postajo, da se tam lepo zbere in pripravi za veliki korak. — Kar se tiče odraslih, ki so bili krščeni v sili in so potem ozdraveli, se morajo pozneje pripraviti za slovesen krst in šele potem smejo prejemati druge zakramente.

Želel bi, da bi se vsi naši sklepi, ki smo jih storili na tem sestanku, mogli res vztrajno in odločno izvajati. Njihova udeležitev bo ob svojem času rodila bogate sadove, ki jih bo veselo tudi božje oko.

Mali Šmaren na Rakovniku.

Praznik Marijinega rojstva je za svetišče Marije Pom. kristjanov romarski praznik. Od tistega dneva, ko je bilo svetišče posvečeno, prihajajo na ta praznik romarji iz vseh krajev Slovenije.

Tudi letos se je zbrala ogromna množica romarjev.

Letošnje praznovanje se je združilo z misijonskim kongresom, ki se je v istem času vršil v Ljubljani. Vse prireditve, vsi govori so bili misijonski.

V nedeljo zvečer ob 5ih, na predvečer praznika, je zanimiva akademija, obstoječa iz petja in govorov, otvorila slavnost. Prireditve se je vršila pri lurški votlini. Prostor, razsvetljen od žarnic in balončkov, je bil prenapolnjen. Točno proizvajanje raznih točk, ki so se spojile v tri misijonske slike, so žele splošno odobravanje.

Po dobro uspeli akademiji se je razvila rimska procesija. Dolga je bila in se je kakor svetla reka med slovesnim zvonjenjem in pobožnim petjem počasi in svečano pomikala od lurške

votline proti svetišču in dalje po Rakovniški ulici, po Dolenjski cesti in nazaj proti bajno razsvetljenemu svetišču. Pred svetiščem je stalo polno ljudstva, ki je občudovalo večerni sprevid in se čudilo in hvalilo.

Po procesiji je bil prvi govor o misijonih in sicer „o misijonih sploh.“ Nato pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Noč je bila živahna kakor dan. Polno ljudstva v svetišču, po hodnikih, v raznih sobanah in celo zunaj pred svetiščem. Vso noč petje in molitev.

Zgodaj v jutru — o pol štirih — so se začele sv. maše in obhajanja in tako se je nadaljevalo z malimi presledki do devetih.

Ob petih je bila sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudstvo. Po sv. maši govor: „Marija Pomočnica kristjanov in misijoni.“

Hitro so potekale jutranje ure. Vsaka ura je prinesla nove množice romarjev.

O pol desetih je bil tretji misijonski

govor in sicer „o salezijanskih misijonih.“

Govoru je sledila slovesna pontifikalna sv. maša, ki jo je daroval sal. misijonar nadškof Guerra. Misijonar, misijonska slavnost, kako lepo se je ujemalo!

družb. Ob treh je bila napovedana ura molitve za misijone, nato shod ljubljanskih Marijinih družb.

Da je bilo svetišče več ko polno, ni treba omenjati. Mnogo jih je moralo ostati zunaj.

O pol štirih je nastopil znani govor-

*Salezijanski misijoni. Siam.
Krst odraslega Siamca.*

Po sv. maši so se sotrudniki in sotrudnice zbrali pred lurško votlino in z velikim zanimanjem poslušali govor o sal. sotrudništvu. Ni bil zastoj: število sotrudnikov in sotrudnic se je povečalo.

Po shodu sotrudništva so romarji odhajali, na njih mesto so pa prihajali Ljubljančani, zlasti članice Marijinih

nik kanonik Klinar. Govoril je o misijonskem delovanju v družini. Govor je bil jedrnat, poln globokih misli, poln koristnih nauk — res pravi misijonski govor.

Po petih litanijah in blagoslovom z Najsvetejšim je bilo darovanje za misijone.

Slovesnost je zaključila misijonska

akademija, katere so se med drugimi udeležili nj. eksc. g. nuncij Pelegrinetti s tajnikom, nj. eksc. g. nadškof Bauer, nj. eksc. g. nadškof Guerra, g. kanonik Klinar in lepo število misijonskih prijateljev.

Taka je bila letošnja slavnost. Lepa je bila, vesela, polna navdušenja. Kdor ji je prisostvoval, je odšel zadovoljen in še bolj vnet za misijonsko delovanje. Sotrudnica iz sv. Jurija v Slov. goricah piše:

„Ah, zadnje slavje na Rakovniku! Kolikrat, tolikrat lepše in globlje se-gajoče! Kolikor niso zmogle človeške moči, je posegla vmes narava. Dež je

sicer malo nagajal, a ta temna noč, odsvit čarobnih lučic, povrh še naravnost očarajoča bengalična razsvetljava...“

Vlepo razvrščeni procesiji z lučkami so se v pogledu na zavod, na cerkev, utrinjale solze ginjenja.

Tolažbe in sladkega upa polni govori so lili iz ust Marijinih sinov v trpečča, izmučena srca kot hladilen balzam in so vlivali novih moči za nadaljno delovanje za misijone za širjenje sv. vere in salezijanske družbe. Vse to smo nesli sotrudniki veselih in vznihčenih čustev v naše slovenske domove...“

Don Boscova mati Marjeta.

Marjeta Bosco je svojim sinovom, za katerih dobro vzgojo si je na vso moč prizadevala, govorila vedno le v pravem krščanskem duhu. Ta velika žena je bila namreč vsa prežeta plemenitega mišljenja in onih vzvišenih čustev, ki so sad žive vere, iskrene pobožnosti in darov sv. Duha, s katerimi obogati vsako dušo v milosti božji. Zato je povsem umevno, da je to njeno notranje življenje prihajalo do izraza pri vzgajanju otrok.

Ravnala je pa takole: Ko se je v lepi zvezdnati noči nahajala z otroci na dvorišču, jim je kazala nebo, rekoč: „Bog je ustvaril ves svet in posul nebo z zvezdicami. Kako bo šele v nebesih pri Njem lepo, če je že zvezdnati nebes tako krasen.“ — Ko je poleti šla čez žitna polja in cvetne travnike, ko je videla vzhajati zgodnjo danico, ali pa zahajajoče sonce, kako je obzarjalo z rožno lučjo gorske vrhunice, je vzklikala: „Koliko lepot je Bog ustvaril za nas!“ — Nebo so prepregli temni oblaki in v daljavi je bobnel votel grom; vsakokrat, ko je oblake presekal blisk, so se otroci plaho stisnili k mami; ona je pa mirno rekla: „Glejte, kako mogočen je Bog, nihče se mu ne more ustavljati, zato se varujmo greha!“ — Ako so uime uničile poljske pridelke,

je vdano pripomnila: „Gospod je dal, Gospod je vzel, vse je njegovo, in vse obrača v naše dobro, vendar vedite, dragi otroci, da je to kazen za greh; iz Boga se ni norčevati.“ — Za dobro letino in stoter sad pa se je zahvalila vpricho otrok neskončni Dobroti, ki je podelila obilno vsakdanjega kruha. — Še celo zimska burja in metež sta ji dala priliko, da je poučila sinove, kako morajo biti Bogu hvaležni, ki jim je dal toplo ognjišče in vse potrebno za življenje. Vedno ji je iz hvaležnega srca priklopela molitev „Oče naš, ki si v nebesih.“

Vse to nam priča, da je v tej duši deloval sv. Duh. Dar modrosti daje namreč, da duša vse presoja po božji misli in da jo pri vsem vodi ljubezen božja. Mama Marjeta je imela tudi dar umnosti, ki ga spoznamo po oni rahločutnosti duha, ki namah spozna, kaj mu je v korist ali v škodo v vsakdanjem življenju. Ta dar umnosti se je pojavljal v vsej lepoti posebno tedaj, ko je Marjeta ponavljala veliko resnico: „Bog te vidi.“ Vsa je bila prevzeta od misli na pričujočnost božjo, ki vse vidi, vse ve. — Ljubeznivo, a odločno je uporabljala ta temeljna načela pri vzgoji, kar je sad daru sveta. Dovoli sicer, da se sinovi gredo igrat na trav-

nik, toda poprej jim še zabičava: „Pomnite, da Bog vse vidi, tudi vaše najskrivnejše misli so mu znane.“ Isto jim stavlja pred oči, kadar sluti, da bi se lahko z lažjo opravičili. — Gotovo so že v tem ravnanju mame Marjete prvi obrisi vzgojnega načina njenega sina bl. Janeza Bosca, ki ga bodo pozneje občudovali miselci in učeni vzgojeslovci. —

Globoka in iskrena pobožnost se najlepše zrcali v besedah, ki jih je govorila sinu Janezku na dan prvega sv. obhajila.

„Sinko dragi; to je velik dan. Vem da je danes tvoje srce postalo Jezusova last. Obljubi mu danes da mu boš zvest do smrti. Bližaj se v prihodnje pogosto k angelski mizi in bodi pri spovedi odkrit in ubogljiv, a tistih, ki govore nedostojno, se ogibaj kot kuge. — Dar strahu božjega je povzročil, da je smatrala greh za največje zlo, ki usmrti dušo, in spravlja svoje nesrečne žrtve v pekel, proč od edine in največje dobrote, ki je Bog.

Krščanska popolnost mame Marjete so razodevali nauki, ki jih je dajala sinovom o prazničnih dneh. „Ali veste zakaj sem vam dala lepše obleke? Zato da na zunaj pokažete praznično veselje, in da vas spomnijo na čistost in lepoto duše, ki ne sme biti umazana z grehom.

Bila je požrtvovalna do skrajnosti in pripravljena pretrpeti vse iz ljubezni do Boga in bližnjega. Sinu Janezu je rekla na dan posvečenja v mašnika, besede, ki jih je on sam označil za „znamenite.“

„Vedi, da postati duhovnik pomeni isto kot začeti trpeti. Ščasom se boš prepričal, da ti je mati govorila resnico. Prepričana sem, da boš vsak dan molil zame za živo in za mrtvo in to mi zadostuje. Od zdaj naprej misli le na reševanje duš. Zame ne skrbi, revna sem živela in revna hočem umreti.“

Plemenitost njenega značaja se je prav lepo pokazala, ko je sin okreval po težki bolezni in se je hotel vrniti v Turin k svoji drugi zapuščeni mla-

dini. Zdravje se mu ni bilo še docela utrdilo, pa z vrnitvijo ni mogel več odlašati, ker mladini ni bilo več prestatu brez njega in je hotela zapustiti mesto ter iti k njemu. Na vsak način je potreboval nekoga, ki bi skrbel za njegovo zrahljano zdravje. Domači g. župnik mu pravi: „Vzemite s seboj mater“! Don Bosco si misli: „Mama je svetnica, zato jo lahko poprosim.“ Marjeta mu po kratkem premisleku odvrne: „Zelo, zelo težko mi je zapustiti domačo hišo, dragi sin, pa ako misliš, da je v to volja božja, grem rada s teboj.“ Pa je na starost zapustila mirni kotiček v domači hiši in šla s sinom v šumno mesto, kjer jo je čakalo delo in pomanjkanje, da bi bila sinu angel varih in druga mati tolikim zapuščenim sirotam. Bila je še mnogo let krepka opora sinu pri njegovem apostolskem delu, ter mu je z žrtvami in molitvijo smehljalje sladila grenke trenutke.

Ni čuda tedaj, da je bila mama Marjeta po toliko junaških delih v življenju, tudi na smrtni postelji „močna žena.“ Zadnji opomin, ki ga je dala sinu, res družu v lepo celoto vse delovanje sv. Duha v njeni lepi duši.

„To kar ti zdaj povem, storim z isto odkritostjo, kot pri spovedi. To pa zato, da boš bolje poznal svoj zavod. Imej veliko zaupanje v one, ki ti pomagajo v vinogradu Gospodovem, a samo tedaj, ko spoznaš da bo to v večjo čast božjo. Mnogi med njimi imajo namesto božje časti stranske namene. Jaz moram oditi v večnost. Morda ti bo težko brez mene, pa pomagala ti bo Marija. Pri svojem delu ne išči pohval in časti, ampak čast božjo. Uboštvo naj bo temelj tvojega delovanja.“

„Zbogom, dragi Janez,“ mu je rekla v zadnjem trenutku, „življenje je trpljenje;; pravo srečo bomo okušali v nebesih.“

Kako čudovita modrost v preprosti kmetiški ženi! Ni se je naučila iz knjig in učenih razprav, pač pa je poslušala glas božji in izpolnjevala božje zapo-

vedi. Vse življenje je zvesto izpolnjevala dolžnosti krščanske matere, in je lep zgled vsem materam, kako odkrito

in zvesto, a obenem krepko in odločno je postopati, ko gre za dobro vzgojo otrok.

Kaj pomeni biti salezijanski sotrudnik.

Zveza salezijanskega sotrudništva je tolikega pomena za versko življenje med ljudstvom, da je vzkliknil pokojni papež Leon XIII.: „Ta zveza bi se morala razširiti po vseh mestih, trgih in vaseh. Prišel bo čas, ko bo pomenilo biti salezijanski sotrudnik isto, kot biti dober katoličan.“ Od kod ta važnost, ta pomembnost? Odtod, ker cilji salez. sotrudništva segajo globoko v potrebe sodobnega življenja, ker se zdi, da se nobena druga organizacija tako ne prilagodeva modernemu človeku in sodobnim razmeram, kot ta zveza.

Kakor ima salezijanska družba v prvi vrsti namen voditi h krščanski popolnosti svoje lastne člane, nato pa izvrševati razna dela krščanskega usmiljenja zlasti do mladine, tako ima tudi Zveza sotrudništva v prvi vrsti namen gojiti in ohranjovati krščanskega duha v naših družinah, v zasebnem in javnem življenju, nato pa vršiti dobra dela v korist mladini, ki je danes tako močno ogrožena dušno in telesno.

Vsakemu je jasno, da današnja mladina, zlasti po večjih mestih propada versko, нравno in telesno. Zato je potrebno, da se zberejo vse moči, ki naj preprečijo žalostno katastrofo pri mla-

dini, ki bi pomenila ob enem katastrofo človeške družbe.

Čudovito pa je, kako se ta dva cilja salezijanskega sotrudništva medsebojno vežeta, spopolnjujeta in drug v drugega prelivata. Krščanska popolnost naj bo delavna, nesebična, apostolska. Taka pa postane po delih krščanskega usmiljenja.

Don Bosco je bil svet mož, pa nikoli ni zahteval od svojih dolgih molitev, spokornih pasov, ne težkih postov in drugih izrednih pokoril. Sam je dosegel svetniško slavo s tem, da je neprestano delal in se žrtvoval za duše. Vsem svojim je s tem pokazal pot. Res je: Duh veje, kamor sam hoče, pravi sv. pismo. Niso vsi ljudje poklicani, da se posvetijo na enak način; toda v sedanjih težkih časih se zdi še posebno aktualna, času primerna svetost, ki ljubi Boga čez vse in se mu žrtvuje brez pridržka v neumornem in požrtvovalnem delu za bližnjega.

Zato moramo biti pripravljeni. Bog nas kliče na delo in ne smemo preslišati njegovega klica. Dokler imamo čas na razpolago, porabimo ga! Obširno polje je odprto pred nami...

Razno.

NAŠI NOVOMAŠNIKI.

Dne 6. julija tega leta je salezijanski škof Ernest Coppo v baziliki Marije Pomočnice podelil mašniško posvečenje 75 salezijanskim bogoslovcem, gojencem našega turinskega centralnega mednarodnega semenišča. Druga leta je ta ginljivi obred opravil turinski nadškof kardinal Gamba; med letom pa je previdnost žožja tega velikega

moža in nepozabnega prijatelja in dobrotnika salezijanske družbe poklicala v večnost. Novomašniki so pripadali 16 različnim narodnostim; med njimi sta bila tudi dva Slovenca, oba iz Konjic, kjer sta obhajala tudi novo mašo in sicer dr. Kuk Jožef in č. gospod Podkubovšek Karol. Letos smo imeli tudi še dva druga novomašnika. Prvi, č. g. Alojzij Tomc, doma z Blok, je

bil posvečen v Rimu. Novo mašo je pel v našem svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. Drugi pa je č. g. Franc Babič, ki je bil posvečen v Zagrebu dne 5. oktobra in je obhajal svojo novo mašo v Ljutomeru dne 12. oktobra. Vsem novomašnikom iskreno častitamo in jim želimo obilo božjega blagoslova.

VISOK OBISK.

Na Rakovniku smo imeli meseca septembra dva visoka obiska, ki sta nam prinesla mnogo veselja in pobude. Za naš praznik 8. septembra je došel k nam salezijanec msgr. Guera, nadškof na Kubi, sedaj v pokoju. Ostal je med nami več dni in radi preproste svoje ljubeznivosti, pustil za sabo najlepši spomin. Nekaj dni pozneje pa je došel k nam na svojem potovanju iz severne Evrope, kjer se je mudil več mesecev kot vizitator, poslan od vrhovnega predstojnika, vlč. g. Fedele Giraudi, vrhovni ekonom salezijanske družbe. Pri nas je ostal par dni na oddihu, na kar je zopet nadaljeval pot proti Turinu. Vlč. g. Giraudi je to pot prvič posetil Ljubljano in se je živo zanimal za naše delovanje in dal predstojnikom marsikatero navodilo, kako to delovanje še poglobiti; saj ga odlikuje široko obzorje in jasen vpogled o potrebi sodobnega življenja zlasti kar se tiče vzgoje mladine.

NOV APOSTOLSKI VIKAR V SHIU CHOW.

Še nam je v spominu tragična smrt rajnkega apostolskega vikarja msgr. Versiglia, ki je končal svoje delovno življenje z mučniško smrtjo ob reki Pe Kiang. Sedaj smo pa dobili poročilo, da mu je sv. stolica že določila naslednika v osebi salezijanca vlč. g. Ignacija Canazei-a, doslej provincialnega predstojnika salezijanskih misijonarjev na Dalnjem Vzhodu.

Novi apostolski vikar je nemške narodnosti, doma s Tirolskega. Na Kitajskem deluje že od leta 1912. Mnogo je potoval. Lahko rečemo, da je prepotoval vse misijonsko ozemlje in ga

natančno preiskal, da bi se tako osebno seznanil z razmerami posameznih krajev. Tako potovanje je zahtevalo ogromno napora, ker je moral velike daljave prehoditi peš. Odlikuje ga žilava vztrajnost, doslednost in brezprimerna delavnost. Zlasti se je z vso požrtvovalnostjo poglobil v študij težkega kitajskega jezika, ki povzroča tudi najbolj nadarjenim jezikoslovcem neverjetne težkoče. V Kitajščini je tako napredoval, da velja za najbolj izobraženega sinologa (poznaveatelja kitajščine) med vsemi salezijanskimi misijonarji. Vse njegovo dosedanje delovanje je bila pač primerna priprava za visoko službo, ki mu jo je sedaj poverila sv. stolica.

BLAGOSLOVITEV NOVEGA KRIŽEVEGA POTA NA RAZKRIŽJU.

Dne 10. avgusta se je vršila v naši najnovejši naselbini v Razkrižju lepa slovesnost: blagoslovitev novega križevega pota. Cerkev v Razkrižju, podružnica štrigovske župnije, je bila skoro popolnoma zapuščena, preden so jo sprejeli v svojo oskrbo salezijanci. Ko so pa prišli semkaj salezijanci, se je začelo novo življenje. Zidali so lepo stanovanjsko hišo, okrasili cerkev in jo opremili z vsem potrebnim in to vse s prostovoljnimi doneski prebivalstva, ki vidi v salezijancih svoje prave prijatelje, duhovne očete in skrbne svetovalce. Kljub temu, da je cerkev dobila že čisto novo lice, je vendar manjkalo še križevega pota. Pred par mesci pa pride k g. ravnatelju g. Ivan Horvatič, mož stare korenine, trden kmet in vnet kristjan, in pravi: „Gospod, letos bova z ženo obhajala zlato poroko. Mesto običajne slovesnosti ob tej priložnosti sva se odločila, da kupiva za cerkev nov križev pot. Kaj pravite Vi k temu?“ Seveda je gospod ravnatelj z veseljem sprejel ponudbo. Križev pot so takoj naročili in sicer prav takega, kakršen je v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku.

Na praznik sv. Lovrenca, 10. avgusta so prišle na Razkrižje velike množice

domačinov in romarjev. Lepa, prostorna cerkev je bila nabito polna. Ob pol devetih je bila slovenska pridiga. Po pridigi je šla procesija na dom tistega posestnika, ki je križev pot kupil. Tu je 28 moških prijelo posamezne postaje križevega pota, vsakega po dva in procesija se je zopet vrnila med petjem in sviranjem godbe nazaj v cerkev. Tu je sledila blagoslovitev in molitev križevega pota. Obrcd je izvršil vlč. g. p. Mihael Troha, frančiškan iz Čakovca. Po križevem potu je bila hrvaška pridiga in slovesna sv. maša. Ves čas pa so v bližini cerkve mogočno pokali možnarji in oznanjali daleč po Medjimurju in po prekmurski ravnini, da se razkrižka cerkev raduje in veseli.

Lepe slovesnosti se je udeležilo tudi več župnikov in drugih duhovnikov iz bližnje in daljne okolice.

ITALIJANSKI PRESTOLONASLEDNIK OBIŠČE ORATORIJ.

Salezijanec vlč. g. Albert Caviglia je imel dne 21. junija tega leta v gledališki dvorani Oratorija važno zgodovinsko predavanje. O sveti tančici v zgodovini savojske hiše in o njeni pristnosti. Znano je, da hranijo v Turinu v takozvani kraljevski kapeli za velikim oltarjem v stolni cerkvi sveto tančico, v katero je bilo zavito telo našega gospoda Zveličarja, ko je ležal v grobu. Ta znamenita svetinja je last savojske kraljeve hiše. Zato so na to predavanje povabili tudi mladega prestolonaslednika, ki je dober katoličan, skoziinskozi veren in vdan sv. katoliški cerkvi.

Prestolonaslednika so ob vходу zavoda slovesno sprejeli predstojniki naše družbe z vlč. g. Filipom Rinaldijem na čelu.

Predavanje, s prav dobro uspelimi projekcijami, je vzbudilo veliko zanimanje, tem bolj ker nekateri učenjaki tudi v cerkvenih krogih osporavajo pristnost imenovane svetinje. Govornik je temeljito dokazal, da so vsi

pomisliki proti njeni prisotnosti brez zgodovinske veljave.

Po predavanju je prestolonaslednik z vsem spremstvom obiskal salezijansko tiskarno, knjigovoznico in novo kapelico, zgrajeno tam, kjer je stala nekdanja hiša Pinardi, ki jo je don Bosco kupil in jo potem polagoma spremenil v velikanski zavod.

SPOMENIK BL. JANEZA BOSCA V AMERIKI.

V Ramsay - u (Zjedinjene države) so letos postavili spomenik na čast bl. Janezu Boscu, ki je zgrajen po vzorcu onega spomenika, ki stoji v Turinu na trgu Marije Pomočnice. To je prvi spomenik, ki se je zgradil na čast našemu blaženemu ustanovniku na ameriških tleh. Stroške za spomenik je velikodušno prevzel vlč. g. Stanislav Krnczek, župnik za Poljake v Passai - u.

NOVE ORGLJE V CERKVI SV. JANEZA.

Cerkev sv. Janeza v Turinu, ki jo je don Bosco posvetil v spomin na svojega največjega dobrotnika papeža Pija IX., je krasna stavba, na katero so prebivalci okolice zelo ponosni in je zlasti ob nedeljah vedno polna. Tam deluje kot organist slaven glasbenik, komponist in virtuoz na orglje salezijanski duhovnik Janez Pagella. Mnogi ljubitelji glasbe so hodili v to cerkev k sv. maši že radi mojstrskega izvajanja orgeljskih glasbenih komadov.

Sedaj so pa v tej cerkvi dobili nove orglje. Ima 364 registrov in 3288 piščali, na električni pogon. Orglje so darovali dobrotniki, ki so dobro razumeli, kako velikega pomena so lepe, mogočne orglje v tako veliki cerkvi in kako močno pospešujejo zanimivost in privlačnost sv. obredov. Tudi rakovniška cerkev čaka na dobrotnike, ki ji bodo oskrbeli tako potrebne orglje. Marija Pomočnica nam jih bo mogoče kmalu naklonila.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja).

SP. V D. Kakšne odpustke imam, ako molim tretji del rožnega venca?

Na to vprašanje Vam odgovarjam sledeče:

1. Verniki imajo vselej, kadar molijo tretji del sv. rožnega venca, nep. odpustek 5 let in prav toliko kvadragen.

2. Verniki, ki molijo sv. rožni venec skupaj z drugimi bodisi javno, bodisi privatno, imajo nep. odpustek 10 let in prav toliko kvadragen in sicer enkrat na dan. Pop. odpustek pa imajo zadnjo nedeljo v mesecu, ako opravijo sveto spoved, prejmejo sv. obhajilo in obiščejo cerkev ali javno kapelo, ako so v teku prejšnjih tednov vsaj tri dni molili tretji del rožnega venca

3. Verniki, ki v mesecu oktobru molijo javno ali zasebno vsaj tretji del rožnega venca, zadobijo vsak dan nep. odpustek 7 let in prav toliko kvadragen. Popolni odpustek pa zadobijo, ako opravijo sv. spoved, prejmejo sv. obhajilo in obiščejo cerkev ali javno kapelo in so molili tretji del rožnega venca na dan praznika Rožnenske Matere božje in skozi vso osmino vsak dan.

Prav tako zadobijo popoln odpustek pod istimi pogoji, ako po osmini praznika sv. Rožnega venca molijo vsaj 10 dni zaporedoma tretji del rožnega venca.

4. Tisti, ki molijo sv. rožni venec pred Najsvetejšim, pa bodisi, da je javno izpostavljeno, ali pa tudi v tabernaklju shranjeno, imajo vsakokrat popoln odpustek, če so opravili sv. spoved in prejeli sv. obhajilo. Ta odpustek je podelil sv. oče z breve dne 7. sept. 1927.

Tisti, ki pri molitvi rožnega venca rabijo molek, ki ga je blagoslovil duhovnik, ki ima posebno oblastilo, imajo vrhu prej omenjenih odpustkov še tiste odpustke, ki jih ima pravico navezati na molek tisti, ki ga je blagoslovil. Ako več ljudi skupno moli rožni venec, zadostuje, da ima blagoslovljeni molek eden izmed njih.

Posamezne desetke se lahko ločijo, tako, da ni treba rožnega venca zmoliti vsega naenkrat. Zadostuje, da se zmoli tekom 24 ur dotičnega dneva.

Iz povedanega sledi, da odpustke, ki sem jih omenil v prvih 4 točkah, zadobijo tudi tisti, ki nimajo blagoslovljenega molka.

Ker je molitev rožnega venca nad vse imenitna in prinaša dušam neprecenljive koristi, moramo to molitev tako vzljubiti, da jo bomo vsak dan molili

DON BOSCOVA USTANOVA.

Delovanje salezijancev in hčera Marije Pomočnice obsega:

1. *Ljudske, gimnazijske in obrtne šole in učiteljišča.*

2. *Zavode in vzgojevališča.*

3. *Društvo Marije Pomočnice*, še posebej blagoslovljeno od sv. očeta, za vzgojo duhovnikov med odraslo mladino.

4. *Mladinske domove ali oratorije*, kjer se ob nedeljah in praznikih zbira mladina.

5. *Mistijone* zlasti med divjimi narodi.

6. *Nadzorovanje izseljencev.*

7. *Razširjanje dobrih knjig in krščanskega časopisja.*

KAKO SE VZDRŽUJE SAL. DRUŽBA — Ker je delovanje toli obširno, da bi salezijanci sami ne mogli doseči zaželenega cilja, je ustanovil don Bosco *družbo salez. sotrudnikov*, ki podpirajo salezijance in tako skupno z njimi delujejo za povzdigo sv. kat. cerkve in za blagor mladine.

SALEZIJANSKI SOTRUDNIK — je lahko vsakdo, ki je dopolnil 16 let in je zmožen na kak način podpirati salezijansko družbo. Družbo salezijan-

skih sotrudnikov je potrdila višja cerkvena oblast in jo obogatila z mnogimi čudeži.

Kdor se želi vpisati med sale sotrudnike in uživati odpustke, mora biti vpisan v knjigi sotrudnikov v Turinu. Vpisuje se tudi v sal. zavodu na Rakovniku pri Ljubljani. V dokaz, da je vpisan, dobi diplomu in knjižico.

DELOVANJE SAL. SOTRUDNIKOV
— Salezijanski sotrudniki podpirajo salezijanske naprave, pomagajo mladini in jo vodijo po pravi poti. Marsikdo ne more darovati veliko, zato misli, da ne more biti salezijanski sotrudnik. To je slepilo sebičnosti. Zavodi rastejo in se množe bolj z malimi, kot z velikimi darovi: velikih darov je malo, malih veliko.

A ne le z denarjem, še na drug način je lahko postati salezijanski sotrudnik. Salezijanski sotrudnik lahko postaneš z besedo, ako priporočaš salezijanske naprave tistim, ki jih ne poznajo. Sotrudnik postaneš z molitvijo, proseč,

da bi Bog storil salezijansko delo plodonosno in koristno. Sotrudnik lahko postaneš celo z željo, kajti Bog v svojem usmiljenju vzame za dobro vse, kar v resnici želimo storiti.

DUHOVNE DOBROTE SALEZ. SOTRUDNIKOV — Salezijanski sotrudniki so deležni:

1.) Vseh odpustkov, katere so rimski papeži podelili tej družbi. (Glej Pravila sal. sotrudnikov.

2.) Vseh sv. maš, molitev in dobrih del, katera opravljajo salezijanci in hčere Marije Pomočnice po celem svetu.

Koliko zasluženja si tedaj lahko nabere sotrudnik, ki vneto podpira salez. družbo in se zvesto ravna po določilih, ki jih vsebuje Pravilnik za sotrudništvo. Naš Gospod nas vabi, da si v življenju nabiramo zakladov, ki jih rja ne sne in molji ne uničijo, ki nas bodo spremili v večno življenje. Dober sotrudnik in vneta sotrudnica se ravna po Gospodovem naročilu.

PREJELI SMO V OCENO.

MISIJONSKI KOLEDAR 1931. IZDALO MISIJONIŠČE V GROBLJAH.

Danes ga skoro ni vnetega katoličana, ki bi se ob enem vneto ne zanimal za misijone. Misijonsko gibanje je v zadnjem času zavzelo velik obseg tudi v naši domovini. Brezdvomno bo tedaj ta koledar vzbudil živo zanima-

nje, zlasti ker vsebuje toliko raznolike snovi, da v resnici velja, da ga vzamemo v roke in beremo. Priporočamo ga toplo. Stane samo 10 Din. Naroča se v Grobljah, p. Domžale.

.....

Misijonarček

Kdo naših bralcev ne pozna ljubeznivega dečka Dominika Savia? Šele 15 let je dopolnil, ko je izdihnil dušo, in v teh malo letih si je s svojo svetostjo spletel venec nesmrtno slave.

V starosti osmih let je vstopil v don Boscov Oratorij v Turinu. Nekega dne so ga ganile tri misli don Boscove pridige: „Božja volja je, da se posvetimo, — to delo je lahko, — tiste, ki se posvete, čaka veliko plačilo.“

Od tega dne se je zdelo, da je Dominik nekaj vznemirjen. Don Bosco ga vpraša:

„Ali se počutiš slabo?“

„Nasprotno,“ odgovori Savio, „čutim nekaj dobrega.“

„Kaj misliš reči?“

„Da čutim željo postati svetnik, pa ne znam. Na vsak način se hočem posvetiti.“

„Dobro,“ zavrne don Bosco, „jaz te bom naučil.“

Don Bosco mu je postal učitelj svetosti in ga je naučil, izpopolnjevati dušo in skrbeti tudi za duše drugih. Postal je misijonarček.

* * *

Nekega dne vidi vojaka, ki ne poklekne pred Najsvetejšim, ki ga je nesel duhovnik bolniku. Mali Dominik si mu ni upal reči, naj poklekne. Tedaj pogrne robec na blatna tla in ljubeznivo namigne vojaku, naj poklekne.

Vojak je v prvem hipu postal oduren in zmešan, potem, videč malega dečka, kako

je pobožno pokleknil, je pripognil kolena in počastil Gospoda.

* * *

Že v letih, ko je bival doma, je čutil gorečo ljubezen do Marije Device. Kakor v svoji vasi v župno cerkev, tako je tudi v Oratoriju v Turinu kaj rad prihajal pred Marijin oltar in se trudil, da je vsakrat pripeljal s seboj nekaj tovarišev.

Bili so ginljivi prizori, ki so dopadli

Dominik Savio.

Mariji in se je ljubeče smehljala ter obsipala z milostmi dobre gojence. Gojenci, katerim je bil Dominik v Marijinem češčenju goreč misijonarček, so se ogrevali v ljubezni do Marije in dosegli visoko pobožnost. Nad vse pa se je dvignil mali Dominik, ki se je nazival „Marijin otrok.“

* * *

V jesenskih počitnicah je hodil domov. Tudi tu je izvrševal misijonsko službo. Zbiral je krog sebe nekdanje znance svoje starosti in tudi starejše in jih učil verskih resnic.

Bolj ko majhni darovi, ko podobice in knjižice, jih je vleklo njegovo ljubeznivo postopanje in angelska čistost, ki mu je bliščala na obličju.

Če ga kdo ni takoj razumel, ni izgubil poguma: potrpežljivo ga je učil in vedno dosegel, kar je iskal. Njegovi učenci so se znali dobro prekrižati in pobožno moliti.

* * *

Nekoč je zunanji deček prinesel v Oratorij časopis z nespodobnimi slikami. Dominik, videč te slike, zgrabi list in ga raztrga na kosce. Potem je razložil tovarišem, kako z gledanjem takih slik škodujejo sebi in žalijo Boga.

Moč teh modrih besed je pomirila razburjena srca onih dečkov in so mu izrekli svojo hvaležnost.

Nekega dne se je vžgal med dvema tovarišema oster prepir. Ni zadostoval pretep s pestmi, določila sta dvoboj: orožje bo kamenje, bojišče za mestnim gradom.

Dominik je zvedel in sklenil preprečiti. Prišel je na določeni prostor in čakal. Tovariša prideta, nabereta kamenja in se pripravljata na boj.

Tu se vzdigne mali misijonarček, potegne iz žepa križ in ga dvigne v zrak. „Preden izvršita, kar sta sklenila, hočem, da vsak izmed vaju pogleda ta križ in reče: — Nedolžni Jezus, Ti si umrl in odpustil sovražnikom, jaz, grešnik, hočem izvršiti maščevanje.“

Roke in srca tovarišev so se razorožila. Dominik je v Gospodovem imenu zmagal.

* * *

Devetletni deček se je prepiral s tovarišem. Dominik je poslušal in takrat je slišal, kako je tovariš nemarno izrekel božje ime. Dominika je prešinila nevolja; najrajši bi šel in kaznoval ono besedo,

a ne! hotel se je premagati. Šel je, se mirno približal in pomiril prepirljivca. Potem se je približal malemu bogokletniku:

„Pojdi z menoj, boš zadovoljen.“

Ljubeznivost je zmagala. Prime ga za roko, pelje v cerkev pred oltar in ga prosi, naj poklekne.

„Zdaj prosi Jezusa, da ti odpusti, ker si ne vredno izgovoril njegovo ime.“

In ker deček ni znal kesanja, mu je narekoval besedo za besedo in sklenil z vzdihom: „Naj bo vedno in povsod češčeno presveto ime!“

Oba — Dominik in mali bogokletnik — sta odšla zadovoljna in srečna.

* * *

Kljub veliki pozornosti malega čuvaja se je nekoč vtihotapil v zavod tujec, se pomešal med dečke in začel izbijati neslane šale. Kmalu je imel dosti slušalcev in tedaj je obrnil govor na vero in se začel norčevati. Dominik sliši, obličje se mu razpali, v besedah mu trepeta nevolja in strah, ves se trese in na ves glas začne klicati:

„Proč, proč! Pustimo morileca, on nam hoče oropati dušo!“

Iz Dominikovega glasu je vpil ukaz, ki se mu nihče ni znal zoperstaviti. Vsi so ubogali in se umaknili. Poslanec satanov, premagan od malega misijonarčka, je ostal osamljen in je odšel in se ni več prikazal.

* * *

Leta 1856. je mali misijonarček z dovoljenjem in sodelovanjem blaženega don Bosca vpeljal med tovariši družbo Brezmadežne. Namen ji je bil kršč. popolnost članov in lep zgled tovarišem.

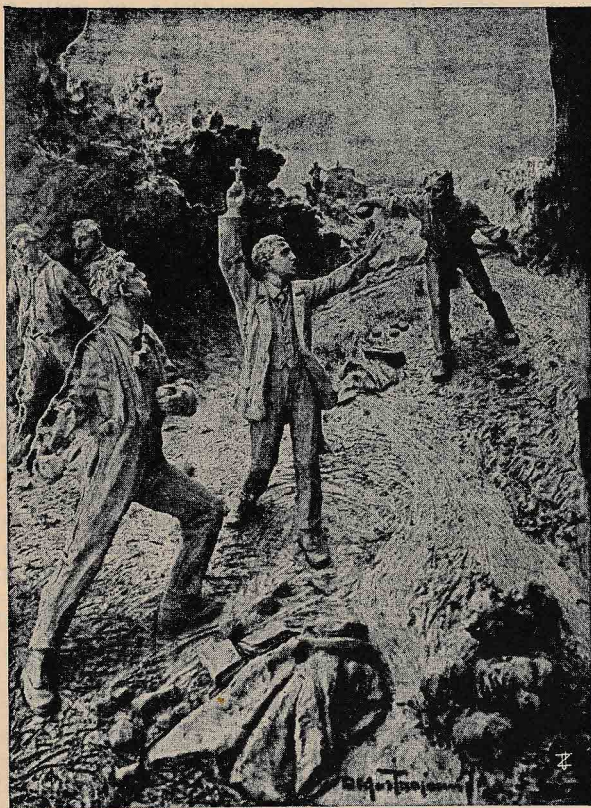
Vsak teden je sklical sestanek. Tu so razpravljali o vsem, kar je znalo v dušnem oziru koristiti Oratoriju. Sestavili so seznam vseh tovarišev, ki niso bili lepega obnašanja in Dominik jih je razdelil na skupine in te skupine izročil posameznim članom, da bi jih navajali k dobremu. Blaženi don Bosco je opazoval in občudoval.

* * *

Dominik je rad obiskoval bolnike in jih tolažil. Bolniki so ga z veseljem sprejemali in radi ustregli, ko jim je priporočal molitev in zakramente. Bog ga je večkrat podpiral čudežno.

„Nekega dne — tako poroča don Bosco — je stopil Dominik v mojo sobo in rekel: — Pridite hitro, čaka Vas lepo opravilo. — Pa kam me boš peljal? — Storite hitro, storite hitro! — Ker sem se večkrat prepričal, kako važna so ta vabila,

ljen od Boga, predstavi gospodarju one hiše in vpraša: — Ali ni tukaj neka oseba obolela na koleri? — Ne, za Boga! — In vendar mora biti in sicer blizu smrti. — Ne, deček. Tu smo vsi zdravi. Na tako resen odgovor se Dominik

... polegne iz žepa križ ...

sem mu sledil. Izide iz hiše, prekorači več ulic, slednjič se ustavi. — Tu je treba, da vstopite! — reče in odide.

Odpro vrata. — Oh, hitro! — zakličejo v sobi — hitro, da ne bo prepozno. Moj soprog je po nesreči postal protestant, zdaj je na smrtni postelji in želi umreti kot katoličan...

In ona duša je bila rešena.

* * *

V hiši, ne daleč od Oratorija, je ležala v zadnjih dihih pobožna don Boscova dobrotnica. Nepričakovano jo je napadla kolera.

Dne 8. sept. 1855. se Dominik, razsvet-

oddali, a kmalu se zopet povrne in zagotavlja, da je ondi bolnica.

In res so jo našli v podstrešju in jo prevideli s tolažili sv. vere. Kmalu nato je umrla.

* * *

Mali misijonarček je bil poln svetosti in poln gorečnosti za zveličanje duš. Bog mu je kmalu poplačal njegove kreposti. Potolažen z lepo prikaznijo v zadnjih trenutkih zemskega bivanja je umrl star šele 15 let — a že svetnik.

Dne 21. junija t. l. je sv. Kongregacija v Rimu razpravljala o njegovih krepostih

in jih priznala za *junaške*, kar je prvi in, lahko rečemo, najtežji korak do svetniške časti. Molimo, da se čimprej približa dan, ko ga bomo — 15 letnega dečka — počastili na oltarju.

Mali misijonarček še vedno deluje. Premnogo je milosti, s katerimi je obdaril svoje častilce, in se vedno množe. Izšle so v knjigi „Pioggia di fiori.“

Tu ni nedelje

Pred nekaj tedni sem potoval proti Viedmi. Že nad tri ure sem se vozil po brezkončni pokrajini, tako enolični, da človeka ta enoličnost nehote stiska pri srcu. V vozu drugega razreda (tretjega tu ni) je bilo malo popotnikov: tu dva *ganchos*, ožgana od solnea, tam dva naseljenca, ki se pomenkujeta o svojih opraviilih, bolj tam nekaj drugih, ki dremljejo, jaz sem pa sedel v kotu in si z branjem kralil čas.

Dolg pisk mi naznani, da smo blizu postaje. Zadnja je pred mojim ciljem in prav tista, ki so ji naši bivši gojenci iz Buenos Ayresa in La Plate nadedli ime našega slavnega *kardinala Cagliera*. Pripravim se za izstop, a ne zato, da bi občudoval lepoto, da bi pozdravil znanca, pač pa zato, da sem okusil veselje, ki ga občuti človek, ko sredi Patagonske puščave bere ime neustrašenega misijonarja, ki je v senci križa zbiral divje rodove teh pokrajin in jim kazal pot zveličanja.

Vlak se ustavi. Iztopim. Z veselim obličjem se ozrem na velike črke, ki zbude v meni morje spominov. Kar se mi približa ljubezniv deček. Poteze in lasje so pričali, da je sin nemškega naseljenca. Pogleda me in: „Dober dan, oče.“

Začuden nad lepo vzgojo mu z enako vljudnostjo odzdravim. Deček je še vedno gledal in se smehljaj. Premagan od privlačnosti dobrega dečka, vprašam, kako mu je ime, kaj dela, če je že opravil prvo sv. obhajilo.

Odgovori, da je sin nemških staršev, ki so se pred dobrim letom preselili iz domovine, da je star deset let in da je že opravil prvo sv. obhajilo, nato pristavi z žalostnim poudarkom: „Ah, oče, v teh krajih ni nedelje, ni je, ni. Ko sem živel

Zivljenjepis angelskega dečka Dominika Savia je izšel v slovenščini pod naslovom *Vzor mladine*. Priporočljiv je vsem, zlasti mladini. Dobi se pri „Vodstvu salez. sotrudištva v Ljubljani (Rakovnik)“ — Stane Din 8 (po pošti: 8.50).

doma, sem slišal zvonove, hodil sem z mamo k maši... odkar sem tu, ni več zvonov, ni več cerkve. Vi ste eden maloštevilnih duhovnikov, ki sem jih videl. Tu, glejte, *ni nedelje*.

Ne spominjam se vsega, kaj sem mu odgovoril, želeč ga potolažiti, le to se spominjam, da sem mu priporočil, naj moli jutranje in večerne molitve, naj bo ubogljiv in naj zaupa v Gospoda. Poem sem potegnili iz žepa svetinjo Marije Pom. in mu jo izročil. Takoj jo je pokrtil s poljubi, in ko sem mu priporočil, naj jo nosi na vratu in pogosto poljubi... je zapiskal vlak in naznanil odhod.

S težkim srcem, kakor si lahko vsakdo misli, podam ljubeznivemu dečku roko, ki jo stisne in gorko poljubi.

Iz vlaka sem pozdravljaj malega prijatelja, ki je žalostno mahal s klobukom, dokler ga dolga vrsta ni zakrila očem. Tedaj mi je brnela po ušesih tožba: „Tu ni nedelje, ni cerkve, ni zvonov, ni duhovnikov...“

Stisnjen v kotu sem premišljeval in mislil na sto otrok, ki ne poznajo nedelje in praznikov in na tisoče, ki niso nikdar videli duhovnika. In koliko drugih ni bilo nikdar v cerkvi.

Tu ni nedelje! — klic, ki se iz teh pustinj, od otrok Patagonije, dviga k nebu, v Evropo, do vas vseh, prijatelji misijonov. Zetev je obilna in zrela, manjka žanjcev.

Dragi prijatelji, če vas ni Bog poklical, da bi postali apostoli teh vaših oddaljenih bratov, vsaj molite zanje, da Bog pošlje delavcev v ta svoj vinograd.

ALOJZ CASTANO

salez. misijonar.

Iz Indije

Kdo je misijonarjev učitelj.

Mladi misijonar, ko pride iz Evrope, ima nekaj časa starejšega misijonarja, da mu poda temeljne nauke o jeziku. Potem se mora misijonar, ki se želi podati na delo, mesece in mescece vaditi v izgovarjavi in branju. Tu mu je učitelj kak domačin, da mu privadi na izgovarjavo ušesa, kar je zlasti potrebno pri tistih jezikih, ki so mnogo odvisni od naglasa, kakor so kitajski, anamitski, siamski jezik.

Pravi misijonarjevi učitelji so pa otroci. Ti imajo jasno izgovarjavo, čist glas, radi govorijo in če treba, ponavljajo isto besedo dvakrat, trikrat, desetkrat, ne da bi se utrudili, dokler se ni oče dobro navadil na izgovarjavo.

Otroci se včasih — a ne iz hudobije — pošteno smeje, kakor da hočejo reči: „Ali se splača, da si ti, ki imaš že brado (znamenje višje izobrazbe), prišel tako daleč učit nas, ko znaš manj ko mi in bolj težko razumeš?“ Misijonar se smeje ž njimi in začne iznova.

Misijonarjevi učitelji.

Evo jih okrog misijonarja: kako znajo čivkati ti ljubi vrabčki. Ali hočete poznati njihova imena?

Nekatera imena so, kakor pravi latinec, „*sine sensu*“ brez pomena. Druga zaznamujejo predmete iz narave: *Sánnieng* — glas, *Fon* — dež, *Thúng* — vreča.

Večina teh živčkov, ki skačejo krog mene, imajo imena, ki izražajo uljudnost, dober ukus: *Sámang* — sladek, *Prasot* — dragocen, *Cheng* — slaven.

Potem so imena, ki zaznamujejo nekaj vzvišenega, nekaj slavnega, nekaj idealnega, *Sáváng* — luč, *Ke* — jagnje, *Bunsi* — čast, *Siri* — slava.

Ali sem vam poslal ta imena samo iz radovednosti? Storil bi krivico vašim dobrim srcem.

Vaši bratje so in včasih vprašajo o otrocih iz Evrope. Jaz jim odgovarjam: „Dobri so, veseli, za vas molijo in vas ljubijo.

Ali govorim resnico?

Siam, 3 marca 1930.

D. C. G.
salez. misijonar.

Nesrečni, a vendar srečni

Reveži so otroci na Kitajskem. Če ne dopadejo staršem, jih tebi nič meni nič zavržejo. Koliko takih nedolžnih bitij so že požrli lačni psi, ko so jih napol gnile našli v jarkih!

Poganska duša ne čuti tiste požrtvalne ljubezni, ki jo oživlja katoliška vera.

Prvoobhajanke.

Se rodi otrok pohabljen: manjka staršem sredstev za preživljanje: je število otrok preveč naraslo... proč s tistimi, ki ne dopadejo, ki so odveč! Naj umrjo v jarku, naj jih požro psi, ali pa naj jih odkupi kak Evropejec.

Evropejci rešijo največ takih otrok in sicer misijonarji in misijonarke.

Pred kratkim se je v zavodu Hčera Marije Pom. vršila ginljiva slavnost: prvo sveto obhajilo desetih deklic. Za življenje se imajo zahvaliti dobrim sestram. *Ano* in *Ivano* je prinesla dobra gospa. Našla ji je ob cesti. Revici nista vedeli, kje in kdo so starši. *Ivana* je bila skoraj mrtva, toda materinska skrb setre Marije ji je rešila življenje. — *Katarino* je izročil škof *Versiglia*. Rešil jo je iz rok krutih staršev, ki so ravnali z njo kakor z živino. Vsa je bila v ranah. Zdaj je zdrava in vesela. — *Celestina* je mutasta, hroma, vsa spačena. Na njej skoraj ni najti uda, ki bi ne bil pokvarjen. Starši je niso marali in so jo zavrgli. Duhovnik *Cuchiaro* jo je našel na kupu slame in jo izročil Hčeram Marije Pom. Sprejele so jo kot dar, poslan od Boga. — *Pinota* je slepa. Prinesla jo je sestra, ko se je vrnila z misijonskega potovanja. Le malo

mesecev jo je hranila mati, potem jo je zavrgla. Usmiljena paganka — tudi pri teh se najde kako nežnočutno srce — jo je sprejela in jo nekaj časa hranila pri sebi. Ko pa je morala oditi, jo je izročila v oskrbo sosedu. Ta je je bil kmalu sit. O velikem viharju jo je položil na desko in jo spustil po reki. Našli so jo ribiči in jo izročili sestri. Tečna hrana ji je rešila življenje.

Pet drugih, ki jih vidite na sliki so na podobne načine prišle v roke dobrim sestram. Žive pri sestrah kakor pri najboljših materah in znajo moliti in vsak dan molijo za neusmiljene starše, ki jih ne poznajo in jih najbrž ne bodo nikdar poznali, in za svoje dobrotnike, ki so jih rešili smrti in jim zdaj tako ljubeče hranijo življenje.

Posebno goreče so molile na praznik Marije Pom. kristjanov, ko so prvič pristopile k mizi Gospodovi. Kako so bile takrat srečne! S kakšno živo vero so prejele Jezusa! Koliko nedolžnih vprašanj! Koliko sladkih občutkov! Take sreče še niso občutile.

„Opazujte vesela obličja, preprosti in smehljajoči pogled,“ piše misijonar *Guarona*. — „Kaka razlika med tistim dnevom, ko so vstopile v to blaženo zavetje! Kdo ne bo o pogledu na žalostne in vesele prizore z usmiljenjem zbiral nedolžne žrtve, ki bodo enkrat kot majhni serafi polnili nebesa? In ti mali Jezusovi prijatelji se vsak dan množe.“

JUNAŠKI MISIJONARJI.

Na Haitških otokih je divjala kužna bolezen — koze. Zdravniki so se izrekli za splošno cepljenje, toda prebivalci otokov jim niso zaupali: bali so se zastrupljenja in na noben način niso marali ubogati.

Amerikanski poveljnik *Clarke* se je obrnil do katol. škofa in misijonarjev, proseč jih, naj mu pomagajo z ozirom na splošni blagor. Škof in misijonarji so radi ustregli in se ponudili, da cepijo sami.

Na vabilo misijonarjev so se radevolje odzvali vsi prebivalci in vse je šlo gladko, v veliko začudenje amerikanskega poveljnika, ki je protestant.

Kitajske cvetke

Ni vse puščava v teh pokrajinah: tudi tu najdemo cvetk, ki so tembolj dišeče, čimbolj so redke.

Nekega dne sem prejel tale listič: „Goreče prosim Mater Marijo, naj me priporoči Bogu in izprosi, da razsvetli mojo družino — velike in male — da bodo razumeli nauk, po njem živeli ter izvrševali spokorna dela in se oddaljili od vsakega greha, ki bi jih na veke pogubil.“ Listek sem našel pri tabernaklju prilepljen na dolar.

Kdo ga je pisal? Po pisavi sodeč se zdi, da je bila članica Marijine družbe, koje družina res potrebuje dušnih milosti.

Med kristjani v Pet Schongu prebiva tudi ubog kmet, ki je bil krščen kot otrok, pozneje pa zapuščen in nihče ni mislil nanj. Živel je popolnoma pogansko. Mati mu je zbrala nevesto. Črez nekaj let skupnega bivanja se je odločila, da postane kristjana in kljub vsem oviram ni opustila prilike za verski pouk. Kakor se zdi, je mnogo trpela. Četudi močna, je

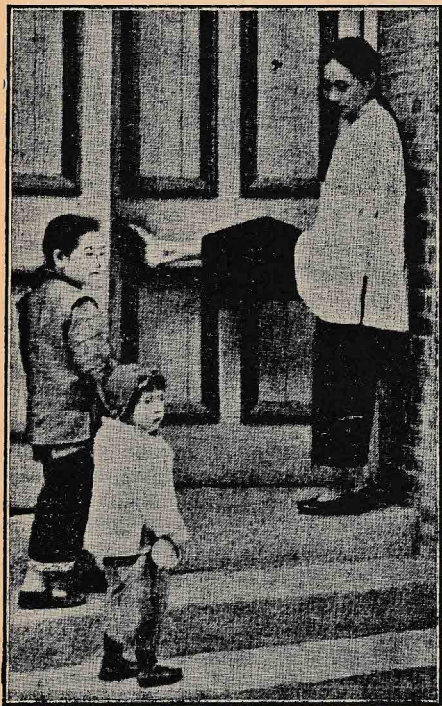
Deklica brez rok je z nogo.

podlegla. Ko je zbolela, je mislila le na krst in ga tudi prejela ter tako v miru z Bogom skončala življenje.

Soprog si je na prigovarjanje matere zbral drugo nevesto, zelo preprosto in zlatega značaja, ki je po umrli podedovala željo po krščanskem življenju. Prosil je že za katekizem in molitvenik in se pridno pripravlja na krst. Z natančnim izpolnjevanjem dolžnosti in ljubeznivim nastopom skuša tudi druge privabiti h krščanstvu.

V Hong Kongu živi mladenka, ki nima rok. Ljubezniva je in čudovito prikupljivega značaja. Pred kratkim je prejela sv. krst in prav vestno izvršuje vse krščanske dolžnosti. Zlasti se odlikuje v ljubezni do bližnjega. Mesto rok se poslužuje nog.

D. G. Bardelli.

Deklica brez rok odpirá z nogo vrata,

Nova stolica. — Katoličani v Indiji so darovali apostolskemu delegatu stalno stolico. V ta namen so zbrali 110.000 rupij (2,400.000 Din), darovi revnih kristjanov. Stolico so zgradili v Bangalori.

Romanje v Meko

Romanje na grob Alahovega poslanca je za vsakega Turka nekaj svetega.

Romanje je starodavno in obstoji v obisku slovečega svetišča *Kaba*, ki pravijo, da ga je sezidal Abraham. Po njihovem mnenju je v tem svetišču grob preroka Mohameda, kar pa ni res, kajti Mohamed počiva v kapeli velike mošeje v Medini.

Vsak Turek bi moral vsaj enkrat v življenju romati v Meko. To dolžnost lahko izpolni tudi po kakem zastopniku. Kdor pa roma, se vzdrži vsake posvetnosti in se pripravlja z veliko zbranostjo. Ta priprava začne v trenutku, ko stopi na sveta tla Meke. Tu se mora očistiti, sleči vsakdanjo obleko in se obleči v romarsko raševino; pustiti mora rasti lasa, brado in nohte; ne sme usmrtiti nobene živali, niti črva.

Ko stopijo na sveto zemljo, se romarji raznih krajev zemlje, iz Evrope, Azije in Afrike, združijo v eno samo skupino. To velikansko množico vodi v raznih obredih neki *Iman*. Glavni obredi obstoje v tem, da gredo sedemkrat okrog svetišča in da enkrat počivajo na gori *Arafu*, enkrat pa na gori *Marona*. Poleg tega mora vsak romar obiskati svetišče in poljubiti črni kamen, stoječ v nekem kotu svetišča, ki ga je, kakor mislijo, prinesel na zemljo Adam. Pripovedka pravi, da je bil kamen v začetku bel, radi grehov ljudi pa se je počrnil. Nato gre vsak romar pit iz vodnjaka *Zemzem*, ki krepi vero. Po veri Turkov je ta vodnjak izkopal nadangel Gabriel, da je napojil Izmaela in Ager, ko sta se izgubila v bližini Meke. Zadnji obred je kamenjanje hudiča v *Akabi*. Vsak romar vrže sedem kamnov, kakor jih je po njih veri vrgel Abraham ter zapodil v oni kraj hudiča.

Kako smešna vera in vendar natančno izpolnjujejo vse predpise. Pri nas, ki imamo tako vzvišeno vero, pa taka mlačnost!

Vraže zamorcev

Opazujemo, da so narodi, ki nimajo prave vere, zelo podvrženi vražam. To vidimo tudi pri zamorcih. Poglejmo nekatere.

Kih ima slab pomen in kdor se pripravlja na potovanje in sliši kihnniti, odloži potovanje.

Utrip s spodnjo trepalnico naznanja žalost, z *zgorjnjo* bližnje vabilo na obed.

Sčemenje po nogah opozarja, naj bo pripravljen na odhod.

Suniti kaj z nogo naznanja srečen dogodek in v pričakovanju tega dogodka se čuti zamorec srečnega.

Če koza spleza na streho kočje, je slabo znamenje. Takoj jo zgrabijo, ji odrežejo uhlja in usmrte. Nato podero kočjo iz strahu pred smrtjo, če bi še kdo v njej prebival.

Če spleza na kočjo pes, postane naznanitelj nesreče in ga doleti ista usoda kakor kozo.

Velik črv, ki ga srečajo na poti, naznanja bližnjo smrt. Da se zagotove pred to nesrečo, se jezno ustavijo in pljunejo na črva, rekoč: „Nisem videl nič hudega,“ in potolažni nadaljujejo pot.

Če se med zbrano družino spusti pajek, naznanja bližnji dar. Zamorci ga morajo vjeti, da ne zbeži s srečo.

Sršen, ki pribrenči v hišo, naznani obisk, *metulj* pa dež.

Golob, ki prifrči v nedovršeno hišo, naznanja smrt tistemu, ki se bo drznil v njej nastaniti, zato jo takoj razrušijo.

Ubogi pagani! Radi teh neumnih vraž žive v vednem strahu pred nesrečnimi dogodki.

SPALNA BOLEZEN.

Spalna bolezen je ena najhujših boleznih tropičnih krajev. Misijonarji so se borili zoper silovito uničevalko, a često je zmagala njihovo junaštvo in jih podjarmila. Tako je podlegel slavni misijonar Beauchesne.

Ko ga je napadla spalna bolezen, se je daroval Pasteurjevemu zavodu s prošnjo, naj zdravniki na njegovem telesu delajo poskuse, ki se jim bodo zdeli koristni za iznajdbo sredstva proti bolezni. Skozi štiri mesece je bil mučenik težkih operacij, ki so jih izvrševali v svrhu učenja, ne da bi izšel le en klic, le ena tožba iz njegovih ust.

In je umrl. Da bi rešil nesrečne brate krute bolezni, je umrl žrtev ljubezni.